ΕΤΟΣ Δ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 9 Δεκεμβρίου 1890 Ἀριθ. 191

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δυστυχεῖς ἐργάτιδες! — Μόζαρ Β' (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κινδύνη). — Ἡ γυναικεία μονὴ τῆς Πεπελινίτζης (ὑπὸ κ. Σπ. Παγανέλη). — Ἐπιστολαὶ παιδαγωγικαὶ πρὸς φίλην (ὑπὸ κ. Μαρίας Ὀθωναίου). — Πῶς τὸ Ρόδον ἀπέκτησεν ἄκανθας. — Τὸ Ἄστυ. — Τὸ Ἡμερολόγιόν μας. — Ἡ Εὐτέρπη. — Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Νικολάου. — Τὸ δένδρον τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου. — Δῶρα τοῦ νέου ἔτους — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις — Ἐπιφυλλίς.

ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ ΕΡΓΑΤΙΔΕΣ!

Ἐὰν ἐρωτήσῃ τις τοὺς παρ' ἡμῖν νομοθέτας διατὶ δὲν λαμβάνουσι μέριμνάν τινα καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικός, διατὶ δὲν ἀκολουθοῦσι τὸ παράδειγμα τῶν ἐν Εὐρώπῃ συναδέλφων των, οἵτινες ἀπὸ δεκάδων ἤδη ἐτῶν ἐργάζονται πυρετωδῶς ὑπὲρ τῆς ἀναμορφώσεως τῶν γυναικῶν πασῶν τῶν τάξεων, οἵτινες ψηφίζουσι νόμους ἐπὶ νόμων, διαρρυθμίζοντας τὰ κατὰ τὸν βίον τῆς γυναικός, συμφώνως πρὸς τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ἀνάγκας τοῦ αἰῶνος, ἐάν, λέγομεν, ἐρωτήσῃ τις τὸ αἴτιον τῆς ἀδρανείας τῶν ἡμετέρων νομοθετῶν, θὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν: «Ἡ γυνὴ εἶναι προωρισμένη νὰ ἀνατρέφῃ τὰς παιδιά της, νὰ μαγειρεύῃ καλὸν καὶ νόστιμον φαγητόν, τέλος νὰ ἦναι καλὴ οἰκοκυρά». Καὶ διὰ τὸν προορισμόν της τοῦτον οὐδεμία ὑπάρχει ἀνάγκη νόμων καὶ σκέψεων.

Οἱ μᾶλλον ἀβρόφρονες ἐκ τῶν κυρίων τούτων θὰ προσθέσωσιν, ἴσως, μετὰ τῶν ποιητῶν καὶ ἰδεολόγων, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ἄγγελος, οὗ αἱ πτέρυγες μόλις ἅπτονται τῆς γῆς, ὅτι εἶναι ἄνθος ὡραῖον, τρυφερὸν καὶ εὔοσμον, πλασθέν, ἵνα ἐξωραΐζῃ καὶ ἀρωματίζῃ τὸν κόσμον ὅλον, ὅτι κατὰ συνέπειαν οὐδεμίαν ὁ βίος αὐτῆς ἔχει ἀνάγκην νομοθετικῶν διατάξεων. Καὶ τὰ ἄνθη ταῦτα θαυμάζουσιν ἀληθῶς ἑκάστοτε εἰς τὰς πλουσίας καὶ μυροβόλους αἰθούσας, τὰς μεταβαλλομένας εἰς ἀληθῆ θερμοκήπια, ἐν οἷς τεχνητῶς ζῶσι αἱ χαϊδευμέναι τῆς τύχης γυναῖκες. Ἀλλ' ἐκείνας, αἵτινες δὲν ἔχουσιν οὔτε αἰθούσας, οὔτε θαλάμους, ἀλλ' οὔτε μαγειρεῖα πολλάκις, ἐγκαταλείπουσιν ἀπροστατεύτους εἰς τὴν τύχην των, ὡς τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, ἅτινα αἱ καταιγίδες καὶ οἱ ὁρμητικοὶ ἄνεμοι ἀποφυλλίζουσι, χωρὶς νὰ τοῖς παράσχωσι τὸν καιρὸν οὔτε τὴν γῆν νὰ στολίσωσι, οὔτε τὸν ἀέρα νὰ ἀρωματίσωσι, οὔτε τὸν χυμόν των νὰ προσφέρωσιν εἰς τὰ ἔντομα πρὸς κατασκευὴν μέλιτος. Ἡ τοιαύτη ἀφομοίωσις τῆς τύχης τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνθέων εἶναι ἀδιαφιλονίκητος. Μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι τὰ ἄνθη εἶναι ἄνθη καὶ αἱ γυναῖκες ἄνθρωποι. Ὅτι ἡμεῖς, αἴτινες δὲν εἴμεθα οὔτε ποιήτριαι, οὔτε ἰδεολόγοι, οὔτε νομοθέται ἀδιαφοροῦμεν διὰ τὴν πρόωρον ἀποφύλλισιν ἑνὸς ἀγροτικοῦ ἀνθυλλίου, ἐνῷ πονοῦμεν καὶ πάσχομεν καὶ ἡ καρδία μας αἱμάσσει διὰ τὰς χιλιάδας τῶν πτωχῶν γυναικῶν, αἵτινες καθ' ἑκάστην μαραίνονται καὶ θνήσκουσι διὰ τὴν εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης ἐγκατάλειψιν αὐτῶν.

Χθὲς αἱ ὑπηρέτριαι, σήμερον αἱ ἐργάτιδες τῶν ἐργοστασίων, αὔριον αἱ χῆραι καὶ αἱ ὀρφαναὶ καὶ πᾶσαι κατ' ἐναλλαγὴν αἱ γυναῖκες τῶν κατωτάτων κοινωνικῶν στρωμάτων, αἱ ζῶσαι ἐν τῇ ἀθλιότητι καὶ τῇ δυστυχίᾳ, αἱ γηράσκουσαι πρὶν ἢ γείνωσι νέαι, αἱ θυσιάζουσαι εἰς τὸν βωμὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὰ ἁγνὰ παιδικά των παίγνια, τὰ ποιητικὰ τῆς νεότητος ὄνειρα, τὰς ἁγίας καὶ στοργικὰς τῆς μητρότητος ἀπολαύσεις, τὴν γλυκεῖαν καὶ ἥρεμον τοῦ γήρατος προσευχήν, ὅλαι αὗται εἶναι τόσαι ἀδελφαί μας ἐγκαταλελειμμέναι ἀπόνως καὶ ἀστόργως εἰς τὴν τύχην των, χωρὶς δι' οὐδενὸς νόμου, δι' οὐδεμιᾶς ἐθνικῆς καὶ γενναίας προστασίας νὰ κανονίζωνται τὰ κατὰ τὸν βίον αὐτῶν.

Ἐὰν ἀληθῶς ἡ πολιτεία καὶ οἱ νομοθέται θεωρῶσι τὴν γυναῖκα τρυφερὰν καὶ εὐαίσθητον ὡς ἄνθος, ὀφείλουσι, καθῆκον ἔχουσιν ἱερόν, καθῆκον ἐπιβαλλόμενον εἰς πάντα ἰσχυρὸν καὶ δυνάμενον, νὰ παρέχωσι τὴν προστασίαν των πρὸς αὐτήν, ὡς πρὸς πάντας τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀδυνάτους. Χωρὶς νὰ εἴμεθα ἀπόφοιτοι τῆς νομικῆς σχολῆς, νομίζομεν, ὅτι τοιοῦτος εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως νόμων.

Νομίζομεν, ὅτι εἰς πᾶν πεπολιτισμένον κράτος οἱ νόμοι—καὶ διὰ τοῦτο εἶναι παρὰ πάντων σεβαστοὶ — ἐξασφαλίζουσι τὴν προστασίαν τῶν ἀσθενῶν καὶ ἀδυνάτων. Ἀφοῦ δέ, προκειμένου καὶ τὴν ἐλαχίστην ἱκανότητα νὰ ἀναγνωρίσωσιν εἰς τὰς

γυναῖκας καὶ τὸ ἐλάχιστον προνόμιον νὰ χορηγήσωσιν αὐταῖς, προβάλλουσιν ὡς πρόσκομμα τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν, βεβαίως ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀδύνατον θεωροῦσιν αὐτὴν καὶ συνεπῶς ἀξίαν εἰδικῶν προστατευτικῶν νόμων.

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα πᾶσαι αἱ καθημεριναὶ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν μεταξὺ τῶν εἰδήσεών των, ἁπλῶς, ἄνευ σχολίων, ὅτι νεαρὰ κόρη, ἐργαζομένη ἐν τῷ ἐν Πειραιεῖ ἐργοστασίῳ τῶν ἀδελφῶν Ρετσίνα, ἀπώλεσε τὸν ἕτερον τῶν βραχιόνων, ἀποκοπέντα, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη εἰργάζετο παρὰ τὴν μηχανήν.

Τὴν εἴδησιν ταύτην ἐπηκολούθησεν ἑτέρα, δι' ἧς ἐγνωρίζετο, ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ὥρισεν ἐπιτροπήν, εἰς ἣν ἀνετέθη νὰ ἐξετάσῃ, ἐὰν αἱ μηχαναὶ τοῦ ἐν λόγῳ ἐργοστασίου ἦναι εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ λειτουργῶσι κανονικῶς.

Ἡ μέριμνα αὕτη τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἐν ἡμέραις μάλιστα, ἐν αἷς ὑπὸ τόσων περιστοιχίζεται φροντίδων καὶ μεριμνῶν, εἶναι ἀξία πάσης ἐπικροτήσεως, παρέχει δ' ἡμῖν τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἀπὸ τῆς πολιτείας αὐτοῦ δύνανται νὰ προσδοκῶσι τι καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὅστις τόσον πανηγυρικῶς καὶ μετὰ τοιούτου θριάμβου ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν.

Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐξέτασις τῶν μηχανημάτων τοῦ κ. Ρετσίνα, οὐδένα ἔχει ὑπὲρ τῶν ἐργατίδων πρακτικὸν σκοπόν. Αὐτὸς ὁ ἐργοστασιάρχης ἔχει ὑπὲρ πάντα ἄλλον συμφέρον νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τῶν μηχανῶν τοῦ ἐργοστασίου του, διότι ἡ μὴ καλὴ αὐτῶν λειτουργία ἐπιφέρει μοιραίως τὴν καταστροφὴν αὐτῶν, ἐξ οὗ μεγάλαι τῷ ἐργοστασίῳ προκύπτουσι ζημίαι.

Μέριμνα ἰδιαιτέρα ἐπιβάλλεται καὶ νόμοι εἰδικοὶ ἀνάγκη νὰ συνταχθῶσιν ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς ἐργασίας, ἐπὶ τῶν ἡμερομισθίων, ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς ὑγιεινῆς, ἐπὶ τῶν ἀπροόπτων δυστυχημάτων, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐργασίμων ὡρῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἡλικίας τῶν ἐργατίδων οὐ μόνον τοῦ ἐργοστασίου τούτου, ἀλλὰ πάντων, τῶν ἀπασχολούντων ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι χιλιάδας ὅλας γυναικῶν καὶ κορασίων.

Αἱ φυσικαὶ δυνάμεις, ἡ ἰδιοσυγκρασία, ὁ ὀργανισμός, ἡ εὐαισθησία τῆς γυναικὸς εἶναι πολλῷ διάφοροι τῆς τῶν ἀνδρῶν. Οὐδαμοῦ λοιπὸν τοῦ κόσμου διέπουσιν οἱ αὐτοὶ νόμοι τὴν ἐν τοῖς ἐργοστασίοις ἐργασίαν τῶν δύο φύλων. Πρὸ ἑνὸς ὅλου αἰῶνος, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1802, ἡ Ἀγγλία, παρ' ᾗ ἡ βιομηχανία τυγχάνει τόσον ἀνεπτυγμένη, ἐψήφισεν ἐν τῇ Βουλῇ προστατευτικὸν νόμον, ἐλαττοῦντα τὰς ἐργασίμους ὥρας τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων ἐν τοῖς ἐργοστασίοις, τῇ προτάσει τοῦ λόρδου βουλευτοῦ σὶρ Ροβέρτου Πήλ. Διὰ νέου νόμου εἰσαχθέντος παρὰ τοῦ λόρδου Ashley τὸ 1833 τὰ παιδία καὶ αἱ νεάνιδες ἀπὸ 9—14 ἐτῶν εἰργάζοντο μόνον ἐπὶ 8 ὥρας καθ' ἑκάστην, διὰ μεταγενεστέρου δὲ νόμου, ψηφισθέντος τὸ 1844, περιωρίσθησαν αἱ ὧραι αὗται εἰς ἓξ μόνον.

Ἀπὸ τοῦ 1825 ἀφηρέθησαν ἐκ τῶν ἐργασίμων ὡρῶν τῶν γυναικῶν τρεῖς μεταμεσημβριναὶ ὧραι τοῦ Σαββάτου. Ἐν Αὐστρίᾳ οἱ ἐργοστασιάρχαι δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ δεχθῶσιν ἐν τοῖς ἐργοστασίοις των κοράσια ἡλικίας κατωτέρας τῶν 12 ἐτῶν, ἐν Σουηδίᾳ μόνον δεκατριετεῖς καὶ ἐν τῷ νομῷ τῆς Ἀρκοβίας μόνον δεκατετραετεῖς. Σχετικοὶ νόμοι ἐπὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ἐργασίμων ὡρῶν τῶν γυναικῶν καὶ παιδίων ὑπάρχουσι πανταχοῦ.

Πανταχοῦ δὲ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἔνθα ὑπάρχει βιομηχανία ἀνεπτυγμένη, ὑπάρχει νόμος προστατευτικὸς ὑπὲρ τῶν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ὑγιεινῶν ὅρων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἐργάτου. Τὰ ἀπρόοπτα δυστυχήματα, ὡς ἡ ἀκρωτηριάσις τῆς ἐργάτιδος τοῦ ἐργοστασίου Ρετσίνα, εὐθύνουσιν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν τὸν ἐργοστασιάρχην, ὅστις ὑποχρεοῦται καὶ ἴδιον νοσοκομεῖον νὰ συντηρῇ, ἐν ᾧ οἱ παθόντες νὰ νοσηλεύωνται δαπάναις τοῦ ἐργοστασίου καὶ ἰσόβιον ἀποζημίωσιν νὰ χορηγῇ πρὸς τοὺς ἀδυνατοῦντας, ὡς ἐκ τῆς παθήσεώς των, νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐργαζόμενοι ἢ πρὸς τὰς οἰκογενείας αὐτῶν ἐν περιπτώσει θανάτου.

Ἡ ἐν Πειραιεῖ πτωχὴ ἐρνάτις μετηνέχθη εἰς τὸ Ζάννειον νοσοκομεῖον, θὰ ἐξέλθῃ τούτου μετὰ τὴν ἐπούλωσιν τῆς ἐκ τῆς τομῆς τῆς χειρὸς της πληγήν, θὰ τῇ παραχωρηθῇ ἴσως παρὰ τοῦ κ. ἐργοστασιάρχου μικρὰ προσωρινὴ συνδρομὴ καὶ μετὰ ταῦτα θὰ αὐξήσῃ κατὰ ἕνα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναπήρων ἐπαιτῶν καὶ ἐπαιτίδων τῆς γείτονος πόλεως.

Ἀντὶ λοιπὸν μέλλοντος ἐντίμου καὶ εὐτυχοῦς, ἡ ἀτυχὴς κόρη θὰ καταδικασθῇ εἰς βίον τρομερὸν καὶ ἐπονείδιστον, διότι πλὴν τῆς ἐλλείψεως κυβερνητικῆς προστασίας δὲν ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν, οὔτε ἄσυλα, ἐν οἷς χρησιμοποιοῦνται πάντες οἱ ἀνάπηροι, οὔτε προστατευτικαὶ ἑταιρίαι καὶ σύλλογοι καὶ σωματεῖα τῶν ἐργατίδων τοῦ λαοῦ.

Δέκα ἐννέα ὅλα εὐεργετικὰ ὑπὲρ τῶν ἐργατίδων σωματεῖα λειτουργοῦσιν μόνον ἐν Λονδίνῳ καὶ τοῖς περιχώροις. Ἐν Γερμανίᾳ, ἐν Αὐστρίᾳ, ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν Γαλλίᾳ, ἀπειροπληθῆ ἄσυλα καὶ οἰκοτροφεῖα μαθητευομένων, καὶ νοσοκομεῖα καὶ ἀδελφότητες χορηγοῦσαι ἡμερησίαν διατροφὴν καὶ σχολεῖα διημερεύσεως διὰ τὰ τέκνα τῶν ἐργατίδων, προνοοῦσι πλὴν τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν σχετικῶν νόμων περὶ τῶν γυναικῶν τούτων.

Ἴσως μᾶς παρατηρήσωσιν, ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ βιομηχανία εὑρίσκεται ἔτι εἰς τὰ σπάργανα καὶ ὅτι, ἵνα αὕτη προαχθῇ οἱ βιομήχανοι ἔχουσιν ἀνάγκην ἀπολύτου ἐλευθερίας ἐν τῇ λειτουργείᾳ τῶν ἐργοστασίων αὐτῶν.

Ἀναγνωρίζομεν πληρέστατα τὸ ὀρθὸν τῆς παρατηρήσεως ταύτης καὶ εἴμεθα ἐκ τῶν ἐνθουσιωδῶς ἀποφαινομένων ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως τῶν εὐγενῶν σκαπανέων τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας μας. Φρονοῦμεν ὅμως ἀδιστάκτως, ὅτι ἐλευθερία καλῶς ἐννοουμένη ἀπαιτεῖ ἀφ' ἑαυτῆς, ὅπως τὸ κακὸν προλαμβάνηται καὶ περιστέλληται. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐργοστασιάρχου δὲν εἶναι συνώνυμος μὲ τὸ ἀνεύθυνον αὐτοῦ. Τοὐναντίον αὕτη, ὡς πᾶσα ἐλευθερία, ὑπόκειται εἰς τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης, τὸν ὑπέρτατον τοῦτον ἐν τῷ κόσμῳ ἠθικὸν νόμον.

Ὅπως δ' ὁ ἐργοστασιάρχης αὐξάνῃ τὰ κεφάλαιά του διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ἐργατῶν αὐτοῦ, οὕτω ὀφείλει νὰ μεριμνᾷ περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐν τῷ ἐργοστασίῳ του. Καὶ ἡ πολιτεία δὲ ἡ πολλὰ προσποριζομένη κέρδη ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ἐγχωρίου βιομηχανίας, ὀφείλει νὰ νομοθετῇ καὶ ψηφίζῃ νόμους προστατευτικοὺς διὰ τὰς ἐργάτιδας γυναῖκας, τοὺς πολυτιμοτάτους τούτους, δυστυχῶς, παράγοντας τῆς βιομηχανικῆς ἐργασίας. Λέγομεν, δυστυχῶς, διότι οὐδεμία ἄλλη ἐργασία συντελεῖ εἰς τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἐξάντλησιν τῆς γυναικός, ὅσον ἡ ἐν τοῖς ἐργοστασίοις διημέρευσις αὐτῆς. Καὶ ὅμως αὕτη ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀποσπᾷ τῆς μητρικῆς ἀγκάλης κοράσια δεκαετῆ καὶ δωδεκαετῆ, ἔχοντα ἀνάγκην στοιχειώδους ἠθικῆς καὶ φυσικῆς ἀναπτύξεως καὶ καταδικάζει αὐτὰ νὰ διέρχωνται ἐπὶ ποδὸς τὰς δώδεκα ὥρας τῆς ἡμέρας ἐν ἀτμοσφαίρᾳ μεμολυσμένῃ καὶ νοσηρᾷ, ἐν ἀδιαλείπτῳ ἐπικοινωνίᾳ καὶ ἐπαφῇ μετὰ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ἀμφιβόλων ἐνίοτε ἀρχῶν καὶ αἰσθημάτων. Αὕτη ἀναγκάζει νεαρὰν μητέρα νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ νήπιον ἢ βρέφος τέκνον της εἰς τὸ ἔλεος τῆς τύχης, ἵνα παρὰ τοὺς τροχοὺς μηχανῆς κερδίζῃ 1—2 δραχ. καθ' ἑκάστην.

Ἡ ἐν τοῖς ἐργοστασίοις ἐν τούτοις ἐργασία εἶναι ἡ μόνη, ἣν οὐδεὶς ἐκ τῶν αὐστηρῶν ἠθικολόγων μας διενοήθη νὰ διαφιλονικήσῃ εἰς τὴν γυναῖκα. Κατ' ὀδυνηρὰν δὲ μοιραίαν σύμπτωσιν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία ἀποβαίνουσιν οἱ ἐπικερδέστατοι παράγοντες τῆς βιομηχανίας, ἀφότου ἡ μυϊκὴ ἰσχὺς ἀντικατέστη ὑπὸ τοῦ ἀτμοῦ καὶ ἡ φυσικὴ δεξιότης καὶ εὐκινησία τῆς γυναικὸς ἀνέδειξαν αὐτὴν τελείαν ἐργάτιδα. Ὁ βιομήχανος παρ' ἡμῖν, ὡς ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου, τάσσει ὑπὸ τὴν σημαίαν του μεταξὺ τῶν πρωταγωνιστῶν του, τῶν προωρισμένων συνήθως νὰ πέσωσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία, στρατολογεῖ καθ' ἑκάστην τοιαύτας καὶ διὰ τὴν φυσικὴν δεξιότητά των καὶ διὰ τὸ πειθήνιον τοῦ χαρακτῆρος, ἰδιαίτατα δὲ διότι τὸ ἡμερομίσθιον αὐτῶν εἶναι πολὺ κατώτερον τοῦ τῶν ἀνδρῶν.

Ἀνὰ χιλιάδας λοιπὸν ὅλας ἀριθμοῦνται αἱ εἰς τὰ κλωστήρια, ὑφαντουργεῖα, ἐριουχοποιεῖα, μεταξουργεῖα, χαρτοποιεῖα, καλτσοπλεκτεῖα, χειροκτιοποιεῖα, γραβατοποιεῖα, ἀνθοποιεῖα, φακελλοποιεῖα, βιβλιοδετεῖα, ὑποδηματοποιεῖα ἀπασχολημέναι Ἑλληνίδες ἐργάτιδες, χωρὶς οὐδεὶς εἰδικὸς προστατευτικὸς νόμος νὰ ὑπάρχῃ, χωρὶς οὐδεμία ἑταιρία ἢ Σύλλογος, ἢ σωματεῖον τὴν ἐλαχίστην ὑπὲρ τῆς τύχης τῶν γυναικῶν τούτων νὰ ἔλαβέ ποτε πρόνοιαν.

Καὶ ἡ ἔλλειψις αὕτη τῆς τε κυβερνητικῆς καὶ ἰδιωτικῆς μερίμνης τελεῖται ἐπὶ μεγίστῃ ἐθνικῇ ζημίᾳ, ἐὰν ὑπολογίσωμεν, ὅτι ἡ σήμερον νοσηρὰ καὶ ἀναιμικὴ καὶ ὑπὸ ὀργανικῶν παθήσεων προσβαλλομένη κόρη ἢ νέα γυνὴ ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐργασίας καὶ τῆς καταχρήσεως τῶν δυνάμεών της, ἢ δὲν θὰ γείνῃ ποτὲ μήτηρ ἢ θὰ κυοφορήσῃ τέκνα μαρασμώδη καὶ κακεκτικά, προωρισμένα εἰς συνοικισμὸν νοσοκομείων μᾶλλον ἢ στρατώνων.

ΜΟΖΑΡ

Γ'

Ἂν καὶ τὸ πρῶτον ταξείδιόν του δὲν ὑπῆρξε διόλου προσοδοφόρον, οὐχ ἧττον ὅμως ὁ Λεοπόλδος Μοζὰρ ἡτοιμάζετο νὰ ταξειδεύσῃ, προτιθέμενος ἤδη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Γαλλίαν, ἔνθα ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν πάντων. Ὅτε μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἔφθασαν εἰς Βερσαλλίας, ἡ αὐλὴ ἐδέχθη αὐτοὺς πομπωδῶς, διότι ἦτο γνωστὴ ἤδη ἡ φήμη τοῦ μικροῦ θαυματουργοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην. Ἡ βασίλισσα Μαρία Leezinska, σύζυγος Λουδοβίκου τοῦ XV καὶ αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες τῷ ἐπεδαψίλευσαν ἀπείρους θωπείας. «Φαντάσου, γράφει ὁ πατὴρ εἰς ἕνα τῶν φίλων του, τὴν ἔκπληξιν τοῦ κόσμου, ὅταν βλέπῃ τὰς θυγατέρας τοῦ βασιλέως νὰ σταματῶσιν εἰς τὰς ὁδούς, ὁσάκις βλέπωσι τὰ τέκνα μου, νὰ τὰ πλησιάζωσι, νὰ τὰ θωπεύωσι καὶ νὰ τὰ φιλῶσι χίλιαις φοραῖς. Ἐκεῖνο δέ, τὸ ὁποῖον ἐφάνη παράξενον εἰς τοὺς κυρίους Γάλλους, εἶνε ὅτι εἰς τὸ μέγα δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἐγένετο τὴν ἑσπέραν τοῦ νέου ἔτους, ὄχι μόνον ἐκαθήμεθα πλησίον τῆς βασιλικῆς τραπέζης, ἀλλ' ὅτι ὁ κύριος Wolfgaugus ἐκάθητο καθ' ὅλον τὸ διάστημα πλησίον τῆς βασιλίσσης, τῇ ὡμίλει ἀκαταπαύστως, τῇ ἐφίλει συχνὰ τὰς χεῖρας καὶ ἔτρωγε τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα αὕτη τοῦ ἔδιδε».

Ὁ Μοζὰρ ἀπήλαυσε μεγάλων τιμῶν εἰς Παρισίους. Εἰς δύο σπουδαίας μουσικὰς συναυλίας ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀκροατηρίου. Τέλος εἰς Παρισίους ἐδημοσίευσε τὰ δύο του πρῶτα ἔργα, ἐκεῖ ἐγράραξαν τὸ πρῶτον τὴν εἰκόνα του. Ἀδύνατον εἶνε νὰ περιγραφῇ ὁ παγκόσμιος ἐνθουσιασμὸς ὑπὲρ τῆς ἐκτάκτου ταύτης ἰδιοφυΐας. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπίσης ἔσχε τὰς αὐτὰς ἐπιτυχίας· κατέστη γνωστὸς εἰς τὰς καλλιτέρας οἰκογενείας καὶ συχνάκις προσεκαλεῖτο εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἰδίως τὸ ἀκόλουθον γεγονὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν του. Ἡμέραν τινὰ ὁ διάσημος μουσικὸς τῆς αὐλῆς Bach τὸν ἔβαλε εἰς τὰ γόνατά του καὶ ἔθεσεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον μίαν σονάταν, τὴν ὁποίαν ἠγνόει ὁ μικρός. Ἔπαιξαν διαδοχικῶς ὁλόκληρον τὸ τεμάχιον, ὁ δὲ μικρὸς ἐξετέλεσεν αὐτὸ μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας καὶ τόσῳ ταχέως ἐμιμήθη τὸν τρόπον τοῦ παίζειν τοῦ διασήμου μουσουργοῦ, ὥστε οὐδεὶς τῶν παρευρισκομένων ἀνεκάλυπτε διαφορὰν μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοῦ παιδίου ἢ τοῦ καλλιτέχνου ἐκτελουμένων μερῶν.

Μετὰ τριετῆ ἀπουσίαν ἐπανήρχοντο εἰς Σαλζβοῦργον, ὅθεν καὶ πάλιν ἀνεχώρησαν εἰς Βιέννην, ἔνθα ἔτυχον λαμπρᾶς ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους. Ἀλλ'οἴμοι! πανταχοῦ καὶ πάντοτε, διὰ τοιαύτας ἰδίως ἐξοχότητας, ἀναφαίνονται ζηλότυποι καὶ φθονεροί. «Ἑκατὸν φοράς, γράφει ὁ πατήρ, ἀπεφάσισα νὰ φύγω, ἀλλὰ θέλω νὰ ἀποδείξω εἰς τοὺς ἀθλίους διώκτας καὶ συκοφάντας τοῦ τέκνου μου, ὅτι δὲν εἴμεθα ἀπατεῶνες καὶ ἀγύρται, ἀλλ' ἄνθρωποι τίμιοι, οἵτινες καθιστῶμεν γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον θαῦμα, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔκαμεν εἰς Σαλζβοῦργον.... Ὁποῖος θρίαμβος ὑπῆρξε δι' ἐμέ, ὅτε ἐσχάτως εἰς θιασώτης τοῦ Βολταίρου μοὶ λέγει: «Μετ' ἐκπλήξεως τέλος εἶδα ἓν θαῦμα εἰς τὴν ζωήν μου, εἶνε τὸ πρῶτον». Ἐπειδὴ δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο εἶνε πολὺ φανερὸν καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ ἀρνηθῇ τις, ζητοῦσι νὰ τὸ ἐξουδενώσωσι. Δὲν θέλουσι νὰ ἀφήσωσιν εἰς τὸν Θεὸν τοιαύτην δόξαν!....»

Ἐγκατέλιπε τὴν Αὐστρίαν βεβαρυμένην ἔχων τὴν ψυχὴν καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν χώραν ταύτην τῶν ὡραίων τεχνῶν, ἥτις τοῖς ἐπεφύλαττε πλήρη καὶ ἐντελῆ ἱκανοποίησιν.

Μεταβῶμεν πρὸς στιγμὴν διὰ τῆς φαντασίας ἐν μέσῳ τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας,—ἐν Ρώμῃ,—τὴν μεγάλην ἑβδομάδα. Ἡ ἐκκλησία Sixtine, εἰς ἣν θὰ εἰσέλθωμεν, εἶνε ἡ ἰδιαιτέρα ἐκκλησία τοῦ Βατικανοῦ. Ὠνομάσθη δ' οὕτω διότι ἐκτίσθη ἐπὶ τοῦ ποντίφηκος Σίξτου τοῦ IV. Ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐπισκεφθῇ τις τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, χωρὶς νὰ καταληφθῇ ὑπὸ θαυμασμοῦ διὰ τὴν ἀπαράμιλλον τέχνην τῶν ἐπὶ τῶν θόλων καὶ τοίχων ἀριστουργημάτων τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου. Ἐκεῖ ἐκτυλίσσεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ ὁλόκληρος ἡ ἱερὰ ἱστορία· ἡ μέλλουσα κρίσις εἶνε τὸ ἀριστούργημα τοῦ καλλιτέχνου. Ἀσθενῆ πως θὰ δώσωμεν ἰδέαν τῆς εἰκόνος ταύτης, ἥτις ἔσχε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος τοῦ Μοζάρ.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θόλου παρίστανται νέοι φέροντες τὰ ἐργαλεῖα τῆς σταυρώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Δώδεκα κρατοῦσι τὸν σταυρόν, πέντε ἢ ἓξ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ὀκτὼ ἢ δέκα τὸν στῦλον, τὴν κλίμακα καὶ τὸν σπόγγον. Κάτωθεν τούτων παρίστανται ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία, πέριξ δ' αὐτῶν πατριάρχαι, κριταί, προφῆται, ἀπόστολοι, ἅγιοι, μάρτυρες, παρουσιάζουσιν εἰς τὸν ἀνώτατον κριτὴν τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἐβασανίσθησαν, ἢ ἐπιδεικνύουσι τὰς πληγάς των. Ἄνωθεν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, εἰς τὸ κέντρον, διακρίνει τις σύμπλεγμα ἐξ ὀκτὼ ἀγγέλων· οἱ μὲν κρατοῦσι σάλπιγγας καὶ ποιοῦνται χρῆσιν αὐτῶν· δύο δὲ κρατοῦσι βιβλία, τὸ ἓν μικρόν, τὸ δ' ἕτερον μέγα, καὶ προσκαλοῦσι τοὺς μὲν δικαίους ν'ἀνέλθωσιν εἰς τὸν οὐρανόν, τοὺς δὲ ἁμαρτωλοὺς νὰ κατακρημνισθῶσιν εἰς τὴν κόλασιν. Δεξιὰ τοῦ συμπλέγματος βλέπει τις τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ν' ἀναβαίνωσιν εἰς τοὺς οὐρανούς, ὡς δι' ἕλξεως, ἄλλοι μὲν ταχέως, ἄλλοι δὲ βραδύτερον καὶ ἄλλοι τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐκλεκτῶν. Οὕτω διακρίνεται γυνὴ κρατοῦσα κομβολόγιον καὶ τείνουσα αὐτὸ εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅπως τὸν βοηθήσῃ ν' ἀνέλθῃ. Συμβολικὴ παράστασις τῆς ἰσχύος τῆς προσευχῆς! Ἀριστερόθεν τοῦ συμπλέγματος οἱ ἁμαρτωλοὶ κρημνίζονται εἰς τὴν ἄβυσσον. Σωπηλῶς δὲ εἰκονίζονται ἐπὶ τῶν προσώπων των πάντα τὰ ἁμαρτήματα. Τὸ βλέμμα, θελχθὲν πρὸ μικροῦ ἐκ τοῦ συμπλέγματος τῶν δικαίων, φρίττει ἐνταῦθα καὶ

μόλις δύναται νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχήν του εἰς τὰς βασάνους, εἰς ἃς οὗτοι ὑποβάλλονται. Τέλος κάτωθεν τῆς εἰκόνος, δεξιά, εἰκονίζεται ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, οἵτινες κατ' ἀρχὰς εἶνε σκελετοί, βαθμηδὸν δὲ λαμβάνουσι τὴν προτέραν των μορφήν, διστάζοντες, ἐκπεπληγμένοι, πεφοβισμένοι, διαμαχόμενοι, διαμεριζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς κολάσεως καὶ τέλος δι' ἁρπαγῆς ἐπιβιβαζόμενοι ἐντὸς πτερωτῆς λέμβου, ὁδηγούσης αὐτοὺς εἰς τὰ φρικτὰ μαρτύρια.

Πρὸ τοῦ ἀριστουργήματος λοιπὸν τούτου τελεῖται κατ' ἔτος τὴν μεγάλην ἑβδομάδα μεγαλοπρεπὴς ἑορτή, παρόντων πάντων τῶν μεγιστάνων τῆς ἐκκλησίας, τῶν πρέσβεων καὶ τῶν περιηγητῶν συρρεόντων ἐκεῖ ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ μεγάλη τοιχογραφία τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου φωτίζεται καταλλήλως ὑπὸ λαμπάδων· ἐνίοτε δέ, κατὰ παράδοξον ἀνατανάκλασιν τοῦ ὠχροῦ φωτὸς τῶν κηρίων, νομίζει τις, ὅτι πρόσωπόν τι ἐκ τῶν καταδίκων λαμβάνει ζωὴν καὶ κινεῖται· τὸ δὲ θυμίαμα, ἀνυψούμενον ἐλαφρῶς ἐν εἴδει νεφέλης, δίδει ὄψιν τινὰ μυστηριώδη εἰς τὴν εἰκόνα.

Ἐν μέσῳ τῶν λαμπροτήτων τούτων οὐδεὶς ἔδιδε προσοχὴν εἰς δεκατετραετῆ νεανίαν, ἱστάμενον, προβάλλοντα τὴν κεφαλὴν καὶ βεβυθισμένον εἰς σκέψεις σοβαράς. Ἦτο κάτωχρος· οἱ δὲ κυανοὶ καὶ μελαγχολικοὶ ὀφθαλμοί του εἶχον ἔκφρασιν ὅλως παράδοξον. Ἔπρεπε δὲ νὰ εἴχέ τις τὸ βλέμμα ἐξησκημένον, ἵνα δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ ὑπὸ τὴν ταπεινὴν καὶ συνεσταλμένην ὄψιν τὸν θαυματουργὸν υἱὸν τῆς Γερμανίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦτο ἐπὶ πάντων τῶν χειλέων — τὸν Wolfgaug-Mozart. Ὁ πατήρ του ἵστατο πλησίον του, παρατηρῶν αὐτὸν προσεκτικῶς, ὡς νὰ ἐροβεῖτο μὴ τὸ ἰδεῶδες ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ὅλον ποίησις καὶ μουσική, μετεβάλλετο αἴφνης εἰς πνεῦμα. Ἵστατο ἐκεῖ ἀκίνητος τὸ βλέμμα ἔχον προσηλωμένον ἐπὶ τῆς εἰκόνος, ὡσεὶ ἠλεκτρισθείς. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχεν αἰσθανθῇ τοιαύτην συγκίνησιν, θρησκευτικόν τι αἴσθημα κατεῖχεν αὐτὸν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀκολουθίας.

Μετὰ τὴν ἀκολουθίαν ἐπῆλθε βαθεῖα σιγὴ καὶ πάντων τὰ βλέμματα ἐστρέφοντο πρὸς καὶ ἓν μόνον σημεῖον—πρὸς τὸν θρόνον τοῦ Πάπα. Ὁ Κλήμης XIV ἐγείρεται, ἐπίσης καὶ ὅλοι οἱ καρδινάλιοι. Κατέρχεται τοῦ θρόνου καὶ προπορευόμενος ἵσταται ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, πρὸ τῆς ὁποίας γονυπετεῖ· ὅλοι δὲ οἱ καρδινάλιοι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀκολουθοῦσι γονυπετοῦσιν ἐπίσης.—Ταύτην τὴν στιγμήν, ὡς ἂν ἡ γονυπέτησις τῶν κληρικῶν ἐχρησίμευσεν ὡς σύνθημα, ἀντήχησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὸ ᾆσμα 22 ψαλτῶν, εἰς οὓς εἶνε ἐμπεπιστευμένη ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Miserere τοῦ Allegri.

Τὸ ᾆσμα τοῦτο, χρονολογοῦν διακόσια καὶ ἐπέκεινα ἔτη, ἦτο τότε ἐγνωσμένον μόνον παρὰ τῶν διδασκάλων τῶν Παπικῶν ἐκκλησιῶν, εἰς οὓς ἦτο ἀπαγορευμένη ἡ δημοσίευσις αὐτοῦ. Ἀπετέλει μέρος τῶν θησαυρῶν τοῦ ἁγίου Πέτρου καὶ δὶς μόνον τοῦ ἔτους ἐψάλλετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν Sixtine, — τὴν μεγάλην Τετάρτην καὶ μεγάλην Παρασκευήν.—Πλῆθος δὲ περιηγητῶν μετέβαινον εἰς Ρώμην, μόνον καὶ μόνον ἵνα ἀκούσωσι ψαλλόμενον τὸ Miserere. Τὸ ᾆσμα αὐτό, καθ' ἑαυτό, ἦτο ἁπλούστατον καὶ θὰ καθίστατο μονότονον, ἂν οἱ καλῶς ἠσκημένοι ἐκτελεσταὶ δὲν ἔψαλλον, οὕτως εἰπεῖν, μ' ὅλην των τὴν ψυχὴν καὶ καθίστων αὐτὸ θελκτικόν. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι καὶ ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἐκτελεῖται τὸ ᾆσμα τοῦτο συντείνει πολὺ εἰς τὴν ἐξύψωσιν αὐτοῦ. Εἰς ἑκάστην στροφὴν τοῦ Miserere σβύνουσι καὶ λαμπάδας τινάς. Τότε τὰ πρόσωπα τῶν ἁμαρτωλῶν φαίνονται, ὅτι λαμβάνουσι ζωὴν καὶ φεύγουσιν ἀπὸ τὰς θέσεις των, καθ' ὅσον ἐξαλείφεται τὸ φῶς τῶν λαμπάδων. Νομίζει τις, ὅτι τὰ ἡμιάνοικτα ἐκ τῶν βασάνων στόματά των ἐκπέμπουσι φωνὰς ὀξείας καὶ ὅτι ἡ τύψις τῶν συνειδήσεων αὐτῶν ἄλλοτε μὲν ἐκφράζεται διὰ πενθίμων στροφῶν, ἄλλοτε δὲ διὰ φωνῶν διαπεραστικῶν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ρυθμὸς τοῦ ᾄσματος καθίσταται βραδύτερος. Ἡ φωνὴ μετριάζεται, τέλος τὸ ᾆσμα καταπαύει μετὰ τῶν τελευταίων λάμψεων τῶν λαμπάδων καὶ πάντες μένουσι βεβυθισμένοι εἰς τὴν σιωπὴν καὶ τὸ σκότος. Ὁ Wolfgaug δὲν ἔχανεν οὐδὲ μίαν φωνὴν τοῦ ᾄσματος. Ὅτε ἐπέστρεψεν οἴκαδε, ἥρπασε τεμάχιον χάρτου καὶ μετὰ σπουδῆς ἔγραψεν ὁλόκληρον τὸ ᾆσμα, χωρὶς οὐδόλως νὰ σκεφθῇ οὔτε τὴν προκεχωρηκυῖαν ὥραν, οὔτε τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας.

Τὴν μεθεπομένην εἰς τὴν δευτέραν ἐκτέλεσιν τοῦ Miserere ὁ Wolfgaug ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς συνθέσεώς του, κρατῶν αὐτὴν κεκρυμμένην ἐντὸς τοῦ πίλου του, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ᾄσματος.

Τὸ κατόρθωμα τοῦτο τοῦ νεαροῦ μουσουργοῦ διεδόθη πάραυτα καὶ πάντες ἀνυπομόνως ἐπεθύμουν νὰ ἀκούσωσι τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Mozart. Εἰς τὴν πρώτην μουσικὴν συναυλίαν, ἣν ἔδωκεν ὁ Wolfgaug ἐνέδωκεν εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ ἀκροατηρίου. Διὰ φωνῆς τρυφερᾶς καὶ διαυγοῦς ἔψαλλε τὸ Miserere, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Εἷς τῶν παριστάμενων μουσικῶν τῆς ἐκκλησίας ὡμολόγησεν, ὅτι ὄχι μόνον ἡ σύνθεσις ἦτο ἀκριβής, ἀλλ' ὅτι ὁ μικρὸς Mozart κατόρθωσε διὰ τῆς παιδικῆς του φωνῆς νὰ ἐκφράσῃ ὅλους τοὺς λαρυγγισμούς, αἵτινες ἦσαν τὸ κύριον προσὸν τοῦ ᾄσματος τούτου· ὁ θρίαμβος ὑπῆρξε τέλειος διὰ τὸν Mozart. Ἡ Ἰταλία, ἡ βασίλισσα τῶν ὡραίων τεχνῶν, ἐχαιρέτισεν αὐτὸν ὡς ἕνα τῶν ἐξοχωτέρων λατρῶν τῶν μουσῶν.

Καλλιόπη Κενδύνη.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΠΕΠΕΛΕΝΙΤΣΗΣ

(Ἐκ τοῦ ὡραίου συγγράμματος τοῦ κ. Σπ. Παγανέλη «Πέραν τοῦ Ἰσθμοῦ»)

Εἰς ὥρας ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Ταξιαργῶν, ἐκεῖθεν τοῦ Σελινοῦντος ποταμοῦ καὶ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς βράχου ἀποτομωτάτου ὑπάρχει γυναικεία μονὴ τῆς Πεπελενίτσης καλουμένη καὶ ἀπρόσιτος φαινομένη πόρρωθεν. Ὕπερθεν δενδροφύτου καὶ περιρρύτου χαράδρας, ἐκεῖ, ἔνθα μόλις οἱ ἀετοὶ δύνανται νὰ προσπελάσωσιν, εἰσὶν ἐκτισμένα πενιχρά, ἀλλὰ καθαρώτατα κελλία καλογραιῶν, ἃς ἀγνοῶ ποία ἀνάγκη καὶ ποῖον αἴσθημα ὀξὺ ἠνάγκασε νὰ καταφύγωσιν εἰς τοὺς δυσβάτους ἐκείνους κρημνούς. Σκέψεις ρομαντικαὶ μὲ κατεῖχον ἐξ ὁλοκλήρου ἀπερχόμενον περὶ τὴν αὐγὴν εἰς τὴν γυναικείαν μονὴν τῆς Πεπελενίτσης. Ἤλπιζον καὶ ἐπόθουν νὰ συναντήσω ὑπὸ τὰ τείχη τῆς μονῆς ὠχρὰν παρθένον μὲ κοίλους ἐκ τῆς ἀγωνίας ὀφθαλμούς, μὲ ποδήρη τὴν μελανὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν καλύπτραν, ἐξικνουμένην ἄχρι τῆς ὀσφύος, δεομένην εἰς τὸ ἐνδότατον τοῦ ναοῦ καὶ ἐλιπαροῦσαν τὴν Πρόνοιαν νὰ παράσχῃ αὐτῇ τὴν δύναμιν νὰ λησμονήσῃ τὸν κόσμον καὶ τὰς τρικυμίας του. Ἀνεζήτουν οἱονεὶ τύπον Ἑλληνίδος μοναχῆς, χωρὶς ἐν τούτοις καὶ ν' ἀσπάζωμαι θεσμὸν γεγηρακότα καὶ οὐ μόνον ἄχρηστον σήμερον, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιον. Σχεδὸν ἔβλεπον τὴν δόκιμον παρθένον γονυπετῆ εἰς τὰς πλάκας τῆς ἐκκλησίας, ὀμνύουσαν ἀλύτους ὅρκους. Ἡ ψαλὶς διανοίγεται αἴφνης ὑπὸ τὴν χεῖρα τῆς ἡγουμένης, προσψαύει τὴν κόμην τῆς δοκίμου, καὶ οἱ πλούσιοι βόστρυχοι τῆς κόρης κυλίονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐκκλησίας, ἐνῷ ἠχοῦσιν οἱ κώδωνες, καὶ ὑπὸ τοὺς ὕμνους τοῦ χοροῦ ἐξαγγέλλει τὴν αἰωνίαν καθοσίωσιν αὐτῆς ἡ νεαρὰ μοναχή. Περαιτέρω, ὄπισθεν τοῦ κίονος τῆς ἐκκλησίας, θρηνεῖ ἡ μήτηρ τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ. Τάφος κατέπιε ζῶσαν τὴν κόρην της καὶ νεκρὰ ἐφεξῆς διὰ τὸν κόσμον, ἀδιάφορος εἰς τὰς ἀπατηλὰς τέρψεις του, καὶ εἰς δυστυχίας του μόνον συμπαθής, περιπτύσσεται τὸ ὕστερον τοὺς γονεῖς καὶ οἰκείους της ἡ νεαρὰ ἀδελφή, καὶ ἀποσύρεται εἰς βίον ἀδιατάρακτον, λησμονήσασα χωρὶς νὰ λησμονηθῇ, καὶ ἀποθανοῦσα χωρὶς νὰ παύσῃ ζῶσα, αἰσθανομένη καὶ παλαίουσα . . .

Οὐδέποτε εἶχον ἐπισκεφθῆ γυναικείαν μονήν, οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ Ἑλληνίδας καλογραίας· ἐὰν δὲ ἐν τῇ φαντασίᾳ μου διέπλαττον ζωηροτέραν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀσύλου τούτου τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν συντριμμάτων τοῦ θυελλώδους πελάγους τῆς ζωῆς, ἴσως ἤμην ὀλίγον συγγνωστός. Ἡ ἐπίσκεψις μου εἰς τὴν μονὴν τῆς Πεπελενίτσης μ' ἐθεράπευσεν ἐντελῶς καὶ ἄνευ κινδύνου ὑποτροπῆς. Εἶδον τὰς μοναχὰς ὑφαινούσας εἰς τὸν ἱστὸν παχείας ὀθόνας· τινὲς τούτων γυμνόποδες ἀνεκίνουν ἐντὸς γαλκῶν λεβήτων σῖτον, ἐφ' οὗ ἐχέετο ἄφθονον τὸ νᾶμα τῆς κρήνης. Περαιτέρω μία τις ἔπλυνεν ἐνδύματα· ἔπλασα ἀκαριαίως τὸν ἐντελέστερον τύπον ὀρεστιάδος Ναυσικᾶς καὶ ἡ φαντασία μου, συνδιαλλάξασα τὰς ὁμηρικὰς καὶ χριστιανικὰς παραδόσεις, ἐθεώρει ἐν τῇ πλυνούσῃ μοναχῇ ἀπολωλότα τύπον κάλλους ἀρχαϊκοῦ, πλήρους ἀορίστου ρέμβης καὶ πόθων δαμασθέντων ὑπὸ τὴν δύναμιν καὶ τὸ σθένος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς θελήσεως. Ἡ Ναυσικάα μου ἐστράφη αἴφνης· βαβαί, ποῖον ψυχρὸν λουτρὸν ἐπεχύθη ἐπ ἐμοῦ καὶ ποῖος πάγος διεδέχθη τὴν θέρμην τῆς φαντασίας! Εἶχεν ὑπερβῆ τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας της ἡ ἐν Χριστῷ ἀδελφή, τὰ δὲ χαρακτηριστικά της δὲν ἐμαρτύρουν βεβαίως, ὅτι ἡ μοναχὴ ἠδύνατο κατὰ τὴν νεότητά της νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον διὰ τὴν σμίλην τοῦ Πραξιτέλους· ἐὰν ὑπῆρχον καὶ θήλεις Σειληνοί, ἴσως.

Αἱ μοναχαὶ ὑφαντουργοῦσι, καλλιεργοῦσιν ἐνίοτε τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀγρούς, ζῶσι δὲ ἐν μακαρίᾳ ἀμαθείᾳ. Δὲν ἐννοῶ παντελῶς τὰς γυναικείας μονάς, ὅτε δὲ μ' ὡδήγησαν παρά τινι νεαρωτάτῃ μοναχῇ, μόλις δεκαεπταέτιδι, τοὺς φλογεροὺς καὶ μελανοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ὁποίας εἶχε χαυνώσει ὁ πυρετός, ἠρώτησα ἔν τινι ἀγανακτήσει κατὰ τί ἄρά γε συμβάλλεται εἰς τὸ κλέος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θρησκείας Του ἡ κάθειρξις τῆς μικρᾶς ἐκείνης κόρης, ἥτις πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, ὡς μοὶ εἶπεν ἡ συνοδεύουσά με γραῖα μοναχή, εἶχε περιβληθῆ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ἐννοῶ καὶ ἐκτιμῶ βαθέως τὰς εὐγενεῖς θυσίας καὶ τὰς θαυμάζω ὅσον καὶ ἂν εἶναι τολμηραὶ καὶ παράβολοι. Δὲν ἐννοῶ ὅμως νὰ κατακλείσῃ τις εἰς τὸν βράχον τῆς Πεπελενίτσης νεαρωτάτην κόρην, νὰ πείθῃ αὐτὴν περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς της ἐπελευσομένης ἀσφαλῶς διὰ τῆς μονώσεως καὶ τῆς νηστείας καὶ νὰ στερῇ οὕτω τὴν οἰκογένειάν της καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν φροντίδων, ἃς ἡ φύσις καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐπεκλήρωσεν εἰς τὰ φῦλα. Τίνα ὑπηρέτησεν ἡ θυσία τῆς κόρης ἐκείνης, ἥτις ἀμφιβάλλω ἐὰν εἶχε εὐκρινῆ συνείδησιν τῆς ἀποφάσεώς της; Ἐὰν δὲ ἑκάστη πρᾶξις τοῦ ἀνθρώπου ἀφορᾷ εἰς σκοπόν τινα, τίς δύναται νὰ εἶναι σήμερον ὁ εὐγενής, ὁ γενναῖος, ὁ ὑψηλὸς σκοπὸς τοῦ μοναχοῦ ἢ τῆς μοναχῆς ἐντὸς τῶν τοίχων τοῦ μοναστηρίου, ὑπὸ τὴν ῥάθυμον ἀπραξίαν καὶ τοὺς ἐκ τῆς ἀργίας πηγάζοντας λογισμούς; . .

Οὐδὲν ἄξιον λόγου παρουσιάζει, ὡς κτίριον, ἡ μονὴ τῆς Πεπελενίτσης, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ὑπὸ τὴν ὑψηλοτέραν ἔποψιν τοῦ μοναστηρικοῦ βίου. Εἰς μικρὰν αἴθουσαν εἶδον χάλκινον μετάλλιον μετὰ τοῦ σχετικοῦ διπλώματος τῆς ἐν Παρισίοις παγκοσμίου ἐκθέσεως τοῦ 1867, ἀπονεμηθὲν τῇ μονῇ διὰ πεμφθέντα ἐργόχειρα καὶ ὑφαντουργήματα. Ἐξερχόμενος, ὅπως ἀναχωρήσω εἶδον ἐπὶ τῆς παρειᾶς καθέτου βράχου τὰ ἐρείπια τοίχου καὶ μικρὸν θολωτὸν παράθυρον ἀρκετὰ καλῶς διατηρούμενον. Εἶναι ἄξιον ἀπορίας πῶς καὶ παρὰ τίνων ἐκτίσθη ὁ τοῖχος ἐκεῖνος, διότι οὐδαμόθεν εἶναι προσιτὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁ βράχος. Οὔτε τύπον μοναχῆς, οὐδ' ἄλλην ὕπαρξιν συμπαθῆ, μετὰ καρτερίας φέρουσαν τὰς ὀδύνας καὶ τὰς ψύσεις τοῦ βίου, εὗρον ἐν τῇ γυναικείᾳ μονῇ τῆς Πεπελενίτσης. Προφανῶς εἶχον ἀποτύχει τοῦ σκοποῦ μου. Ἡ ἀδρῶς ἐπιφοιτήσασα ἐπ' ἐμὲ μελαγχολικὴ γοητεία, ἡ μεταρσιοῦσα τὸν νοῦν εἰς σφαίρας ἄλλας, εἶχεν ἐντελῶς λυθῆ, ἀπῆλθον δὲ τῆς γυναικείας μονῆς ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν πραγματικότητος, ὀλίγον χυδαίας. Ἡ διάψευσις ἐκείνη τῶν ἰδεῶν καὶ προσδοκιῶν μου δὲν ἦτο ἡ πρώτη δι' ἐμέ!

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΝ

Γ'

Ἀγαπητή μοι φίλη,

Ἐγκαίρως ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σου, ὅτε εἶχον νέας νὰ σοὶ διαβιβάσω γνώσεις, ἃς κατ' αὐτὰς καὶ ἐγὼ ἀπέκτησα. Ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι ὑπάρχει δέσποινά τις ἰδιότροπος, μεγάλη, ἢ μικρά, τρυφερά, ὅλων τῶν εὐγενῶν ἰδιοτήτων ἐπιδεκτικὴ ὡς καὶ ὅλων τῶν ἀγενῶν, εἰς διηνεκῆ μάχην μετὰ τοῦ νοῦ εὑρισκομένη, ἐρίζουσα πάντοτε μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ σκήπτρου, ἄλλοτε ὑποτασσομένη καὶ ἄλλοτε ὑποτάσσουσα. Αὕτη ὀνομάζεται Καρδία. Τοὺς δύω τούτους ἰσχυροὺς ἀντιπάλους ἀνάγκη νὰ συμφιλιώσωμεν καὶ καταστήσωμεν συμμάχους. Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι δυσχερές, πολύπλοκον καὶ σκοτεινόν, πλὴν ἡ παιδαγωγία παρέχει ἡμῖν τὸν λύχνον τὸν ὁδηγοῦντα ἡμᾶς. Ἂς ὠφεληθῶμεν ἐκ τοῦ φωτός της. Μεταβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα εὑρίσκονται τὰ παιδία συνηγμένα καὶ παίζοντα. Ἐξετάσωμεν τὴν καρδίαν, τὸ ἦθος, τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἑκάστου τούτων ἀπροκαλύπτως. Ἰδὲ τὴν μικρὰν Ἑλένην μετὰ ὀδλου ζητοῦσαν ν' ἁρπάσῃ τὰ παίγνια ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἀνύποπτος καὶ γενναῖος ὁ μικρὸς τῇ τὰ προσφέρει. Ἐνῷ ἡ Εὐφροσύνη ἀγαθὴ καὶ φιλοδίκαιος τ' ἀποδίδει εἰς αὐτόν. Φίλερις ἡ Μαρία ραπίζει τὴν Εὐφροσύνην, ἐνῷ ὁ Χαρίλαος ὀξύθυμος καταστρέφει τὰ παίγνια καὶ ἀναχωρεῖ, ὅπως καταγγείλῃ τὰ πάντα εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ πατρός.

Ἔ! μὴ μειδιᾷς, καλή μου φίλη, καὶ μὴ προθυμοποιεῖσαι νὰ μὲ περιβάλῃς μὲ τὸν μανδύαν τῆς σχολαστικότητος, ἑτοιμαζομένη νὰ μὲ ἐρωτήσῃς, ποίαν σχέσιν ἔχουσι τὰ παίγνια μὲ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ἀνατροφήν. Καὶ ὅμως εἶναι ἡ σχέσις σπουδαιοτάτη. Τὸ παιγνίδιον εἶνε ἡ δᾳς ἡ διαφωτίζουσα ἡμᾶς εἰς τὴν διάγνωσιν τῶν χαρακτήρων. Ἐν τῷ παιδίῳ φαίνεται ἀπροκάλυπτος ἡ διάθεσις καὶ ἡ τάσις τοῦ μικροῦ ὄντος. Εν τῷ παιγνίῳ καταφαίνεται ἡ ἠθικὴ νόσος συμφώνως μὲ τὴν ὁποίαν παρασκευάζομεν τὸ ἠθικὸν φάρμακον.

Ἀγαπητή μοι φίλη, σπουδάζουσα πάντοτε ἐπὶ τοῦ παιγνίου, ἔρχομαι νὰ σοὶ κάμω γνωστοὺς ὅλους τοὺς θησαυρούς, οὓς περιέχω ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς. Δὲν ἀγνοεῖς, ὅτι τὸ παίγνιον εἶναι ὁ ἀναλλοίωτος νόμος τῆς φύσεως τοῦ παιδὸς καὶ ἐκ τούτου δύνασαι νὰ βεβαιωθῇς κάλλιστα, διότι παίζει τὸ παιδίον τῆς καλύβης, ὡς καὶ ἐκεῖνο τῶν ἀνακτόρων, παίζει τὸ ἄγριον ὡς καὶ τὸ πολιτισμένον. Εἶναι τὸ παίγνιον ἡ ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς του, τῆς χαρᾶς, τῆς ὑγείας του. Χωρὶς λοιπὸν νὰ ὀλιγοστεύσωμεν τὴν ἀθῶαν χαράν του, ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ παιγνίου, ἂς σπείρωμεν τὰς γνώσεις, ὅπως ὁ καλὸς ἰατρὸς γνωρίζῃ νὰ μιγνύῃ τὴν πικρὰν γεῦσιν ἑνὸς φαρμάκου διὰ τεχνητῆς καὶ καταλλήλου σκευασίας.

Φανταζομένη σε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀθώως θορυβούντων τέκνων σου σὲ καταφιλῶ.

Μαρία Ὀθωναίου.

ΠΩΣ ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΑΠΕΚΤΗΣΕΝ ΑΚΑΝΘΑΣ

Ἡ πρωϊνὴ τῆς αὔρας πνοὴ ἔπνευεν ἐπὶ τῆς ἐν τῇ δρόσῳ λουομένης γῆς, ἥτις ἐθρήνει, ὡς τὸ νεογένητον βρέφος τὸ ὁποῖον ἀντικρύζει τὸ πρῶτον φῶς τῆς ζωῆς.

Ἀποχωρισθεῖσα κατὰ προσταγὴν τοῦ δημιουργοῦ ἐκ τοῦ χάους, ἡ γῆ ἔκειτο ἥσυχος ἐπὶ τῆς παρθενικῆς χλόης. Οὐδὲν βῆμα εἶχε πατήσει αὐτὴν εἰσέτι, οὐδεὶς θόρυβος προήρχετο ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων, οὐδεμία βοὴ ἐκ τῶν χασμάτων ἀντήχει, οὐδεμία θύελλα ἐθορύβει ἐντὸς τῶν ψυχρῶν αὐτῆς δασῶν, οὐδεὶς κεραυνὸς εἶχεν ἔτι χαράξει τὸν κορμὸν ἑνὸς δένδρου.

Ὡς ὁ ὑπὸ ἀγρίων παθῶν κατειλημμένος ἄνθρωπος διέρχεται βακχεύων τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, πίπτει ἀναίσθητος ἐν αὐτῇ εἰς παρομοίαν διετέλουν ἀναισθησίαν καὶ αἱ ἰσχυραὶ τῆς φύσεως δυνάμεις.

Ἐν τῇ ἀναισθήτῳ ταύτῃ ἠρεμίᾳ ἀνεφάνη αἴφνης ἄγγελος ὄπισθεν τῶν ἐρυθρῶν νεφελῶν τοῦ χρυσοῦ ἡλίου. Ὁ ἄγγελος αὐτὸς ἐστάλη παρὰ τοῦ δημιουργοῦ, ἵνα φέρῃ εἰς τὴν γῆν θελκτικὰ δῶρα. Ὅπου ἐβάδιζεν ἐξεβλάστανον τρυφερὰ ἀγροτικὰ ἀνθύλλια, σεμνὰ ἴα καὶ ἀμάραντα, ὅπου ἤγγιζεν ἡ χεὶρ του παρουσιάζοντο ὑάκινθοι, λείρια, νάρκισσοι καὶ τὸ λοιπὸν τάγμα τῶν ποικιλοχρόων ἀνθέων· ὅπου ἔσυρε τὰς πτέρυγάς του ἐφύοντο θάμνοι.

Φθὰς ὁ ἄγγελος εἰς τὴν πρασίνην χλόην, ἐφύσησεν αὐτὴν μὲ τὰ δροσερά του χείλη καὶ πάραυτα μετὰ μικρὰν σιωπὴλὴν βροχὴν ἀνεφύη τὸ ὡραιότατον ἄνθος, τὸ βασιλικὸν ρόδον.

Ἐν πρώτοις ἐφάνη ὡς κάλυξ ἐντὸς τῶν φύλλων, ὕστερον δὲ ἀπέκτησεν ὑπερήφανον καὶ ὡραίαν μορφήν. Καὶ ὁ ἄγγελος ἐξηφανίσθη, ἀφοῦ ἀφῆκε τὸ ρόδον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄλλων ἀνθέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο διὰ τὰ κάλλη του καὶ ἔζη εὐτυχές.

Ἡ ποικιλόχρους κάμπη καὶ ὁ κάνθαρος ἐπεσκέφθησαν τὸ ρόδον, ὅπερ ἐδέχθη αὐτοὺς λίαν φιλοφρόνως. Ταλαίπωρον ἀθῶον ἄνθος! Τὸ ἄρωμα τῆς καλλονῆς σου δὲν εἵλκυσε τὸν κάνθαρόν καὶ τὴν κάμπην πλησίον σου. Ἦλθαν πρὸς σὲ ἐπιβούλως, ἵνα παρατρώγωσι τὰ φύλλα τῶν κλώνων σου. — Ἡ ἀπάτη αὕτη προὐξένησεν εἰς τὸ ρόδον μεγάλην λύπην. Ἐστράφη τότε πρὸς τὸ ἀδελφόν του λείριον, ἵνα ζητήσῃ μικράν τινα παρηγορίαν· πλὴν φεῦ! τὸ ματαιόφρον ἄνθος τὸ περιεφρόνησεν. Μόλις τὸ ρόδον εἶχε λησμονήσει τὸ ἄλγος του διὰ τὴν προσβολὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, εἶδεν ἐρχόμενον τὸν σκώληκα, ὅστις ἐξηπάτησεν αὐτὸ μὲ τὰς κολακείας του, ἵνα τρώγῃ καὶ αὐτὸς τὰ φύλλα του.

Ὡραία πορφυρᾶ χρυσαλλὶς τὸ ἐπλησίασε μετὰ θωπειῶν καὶ τὸ εὐκολόπιστον ρόδον ἐνόμισεν, ὅτι αὕτη τὸ ἠγάπα. Πόσον ἠπατᾶτο. Πάραυτα ἐπέταξεν ἡ ἄστατος, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὰ ἄλλα ἄνθη καὶ θωπεύσῃ αὐτά, λέγουσα εἰς ἕκαστον τούτων, ὅτι τὸ ἠγάπα καὶ ὅτι αὐτὸ μόνον ἦτο τὸ ἀρεστόν της. Ἡ μορφὴ τοῦ ρόδου μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας ταύτας ἀπογοητεύσεις κατέστη σκυθρωπὴ ἐκ λύπης. Αἴφνης ἔστρεψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ φιλέργου ἀράχνης, ἥτις ἔπλεκε δίκτυον ἐπὶ τῶν φύλλων του. Ἡ καρδία του ἐπληρώθη παρηγορίας, διότι ἐβεβαιώθη, ὅτι εὗρε προστάτιδα, ἥτις ἀνήγειρε δι' ἀργυρῶν κλωστῶν τεῖχος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀπατηλοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἡ πονηρὰ ἀράχνη, δι' οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχε πλέξει τὸ δίκτυόν της ἢ μόνον, ἵνα συλλαμβάνῃ τὰ θύματά της ἐντὸς αὐτοῦ, χωρὶς οὐδόλως νὰ μεριμνᾷ διὰ τὸ ρόδον, τοῦ ὁποίου οἱ κλῶνοι τῇ ἐχρησίμευον ὡς κατοικία. Φρίκη κατέλαβε τὸ ρόδον, ὅταν εἶδε μυῖαν μὴ δυναμένην ν' ἀπαλλαχθῇ τῶν χειρῶν τῆς ἀράχνης, ἥτις ἀπόνως κατεβρόχθισεν αὐτήν. Τότε τὸ ἀξιέραστον ρόδον ἐβυθίσθη εἰς μελαγχολίαν καὶ ἔκλινε περίλυπον τὴν ὡραίαν του κεφαλὴν ἐξ ἀπελπισίας ἐν τῷ μέσῳ τῆς τόσον πλουσίας καὶ γελαστῆς φύσεως.

Ὅταν ὁ ἄγγελος ἐπανῆλθε τὴν ἑσπέραν, ὅπως φέρῃ γλυκεῖαν δρόσον εἰς τὰ δημιουργήματά του ἐπλησίασε τὸ ρόδον. Τοῦτο διηγήθη εἰς αὐτὸν ὅλα του τὰ βάσανα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ, ὡς τὸ εἶχε δημιουργήσει. Ἀλλ' ὁ οὐράνιος ἄγγελος εἶπεν αὐτῷ: «Ὁ Θεὸς μὲ ἔπλασεν, ἵνα δίδω ζωὴν εἰς τὰ ἄνθη, ἀλλ' ὄχι νὰ τὴν ἀφαιρῶ. Δέν μοι ἐπιτρέπεται νὰ ἐκμηδενίσω τὸν ἐλάχιστον σκώληκα ἢ τὸ μικρότερον φυτὸν τῆς γῆς. Ἐπειδὴ δὲ σὺ ἐπλάσθης, ἵνα χρησιμεύσῃς ἐν τῷ σύμπαντι ὡς ἔμβλημα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χάριτος, δὲν δύναμαι νὰ σὲ μεταθέσω ἐκ τοῦ βασιλείου, εἰς ὃ ἀνήκεις. Μόνον ὁ ἄνθρωπος θὰ σὲ δρέψῃ μίαν ἡμέραν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶσαι αὐστηρὸν πρὸς τὸν σκληρὸν κόσμον, ἀλλὰ γλυκὺ καὶ ἀθῶον, δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ ζήσῃς ἐπὶ πολύ, διότι ἡ σκληρότης τοῦ κόσμου θὰ σὲ μαράνῃ. Διὰ τοῦτο καλὸν εἶναι νὰ περιβάλλω τὸ ἐξωτερικόν σου στέλεχος μὲ ἀκάνθας. Μεταχειρίσθητι αὐτὰς ὡς ὅπλον κατὰ τῆς θρασύτητος».

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἄγγελος ἔψαυσε διὰ τῆς χειρός του τὸ στέλεχος τοῦ ρόδου καὶ ἔκτοτε τὸ ὡραιότατον τῶν ἀνθέων περιβάλλεται ὑπὸ ἀκανθῶν.

Ἀμάνδα Γκόβαντς.

ΤΟ «ΑΣΤΥ» ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

Τὸ πρωτότυπον, τὸ εὐφυές, τὸ καλλιτεχνικὸν *Ἄστυ*, τὸ ἀπαράμιλλον διὰ τὰς γελοιογραφίας καὶ τὰς εὐφυολογίας του, ὅπερ μετὰ τόσης ἀνυπομονησίας ἀνεμένομεν καθ'ἑκάστην Κυριακήν, ὡς ἀποτελοῦν μέρος τῶν ἀπολαύσεων τῆς ἑορτῆς ταύτης, μετεβλήθη, καθ'ἃ προαναγγείλαμεν, εἰς πολιτικὸν καθημερινὸν φύλλον καὶ ἤρξατο ἐκδιδόμενον ἀπὸ τοῦ προπαρελθόντος Σαββάτου.

Οἱ διευθύνοντες αὐτὸ κ.κ. Κακλαμάνος καὶ Δροσίνης, γνωστοὶ ἤδη, ὡς διαπρεπῆ μεταξὺ τῶν δημοσιογράφων κατέχοντες θέσιν, μετὰ τοῦ διαπρεποῦς πρώην διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Ἀννίνου, ἔχουσιν ἐξασφαλίσει διὰ τοῦ γλαφυρωτάτου καλάμου των τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ὑποστήριξιν πάντων διὰ τὴν νέαν πολιτικὴν συνάδελφον, ἥτις ἀνὰ πολλὰς χιλιάδας ἀριθμεῖ ἤδη τοὺς συνδρομητάς της.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ «ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

Τὸ ἡμερολόγιον τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» ἐκτυπωθὲν ἄρξεται κυκλοφοροῦν ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Αἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης δηλώσασαι καὶ προπληρώσασαι ὁλόκληρον τὸ ἀντίτιμον, θὰ λάβωσιν ἠριθμημένα ἡμερολόγια, δικαιούμεναι οὕτω νὰ μετάσχωσι καὶ τοῦ λαχείου.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ὑπὲρ τοῦ ἡμερολογίου ἡμῖν συστάσεως παραθέτομεν ὧδε τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν κ. κ. συνεργατίδων ἡμῶν.

Χριστούγεννα (ὑπὸ τῆς Βελγίδος ἱεραποστόλου Ἄννης Δάϊνερ). — Ἡ γονὴ καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα (ὡραία ἔμμετρος μελέτη ὑπὸ κ. Σαπφοῦς Λεοντιάδος).—Ζητεῖται ἡ γνώμη τῶν Ἑλλήνων δικηγόρων (ὑπὸ τῆς Βελγίδος δικηγόρου κ. Μαρίας Ποπελέν).— Μόνον τῆς μάννας ἡ ματιά (ποίημα συγκινητικώτατον ὑπὸ κ. Φλωρεντίας Φουντουκλῆ). Πρὸ εἰκόνος (ἀλληγορία ὑπὸ τῆς γνωστῆς συνεργατιδός μας Ἀθῆδος).— Ἡ πρώτη τοῦ Μαΐου (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη).—Τὸ κάλλος (φυσιολογική, καλλιτεχνική καὶ πλαστική μελέτη τῆς γυναικείας καλλονῆς, ὑπὸ τῆς διασήμου Ἀμερικανίδος ὑγιεινολόγου ἰατροῦ κ. Ἔμμας Οὐάλκερ). —Τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ (ποίημα τῆς κ. Ἀγαθονίκης Ἀντωνιάδου). — Φωτεινὴ Γενναίου Κολοκοτρώνη (βιογραφία ὑπὸ Καλλιρρόης Παρρέν).— Τὸ μυστικὸν τοῦ λευκανθέμου (ποίημα κ. Παναγιώτας Λιούρδη). — Ἦτο ὑπηρέτρια (εἰκὼν ἐκ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ βίου ὑπὸ Καλλιρρόης

ΑΥΛΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΔΑΝΕΙΣΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ 14

Παρρέν). — Ἠθικὴ καὶ κακοήθεια (ὑπὸ τῆς κ. Μαρίας Δεραίμ, προέδρου τῆς «Ἑνώσεως τῶν Γυναικῶν τῆς Γαλλίας»). — Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς ἀδελφῆς μου (ἔμμετρος θρηνολογία κ. Βιργινίας Π. Εὐαγγελίδου).—Πρὸς τὴν Σελήνην (ποίημα κ. Μαρίας Πέπιζα). — Παράφρων μήτηρ (συγκινητικωτάτη εἰκὼν ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου, τὸ γένος Λαχανᾶ). — Ὁ Πλούταρχος περὶ γάμου (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κινδύνη).—Λίκνον καὶ φέρετρον (ὑπὸ δεσποινίδος Ἀγγελικῆς Παπαρέσκου). — Αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν (μελέτη, ὑπὸ Καλλιρρόης Παρρέν). — Ἐπίδρασις τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῶν μικρῶν (ὑπὸ τῆς κ. Ἐρριέτης Μπάρ, Ἀμερικανίδος). — Τὸ φορεματάκι τῆς μικρᾶς (θαυμασία ἔμμετρος εἰκὼν ἐκ τοῦ καθ' ἑκάστην βίου, ὑπὸ δεσποινίδος Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη).— Ἡ δίψα τῶν βρεφῶν (ὑπὸ κ. Ἑλένας Μέτς, ἰατροῦ). — Ὑγιεινὴ τῶν παίδων (ὑπὸ Μαρίας Μέβε, ἰατροῦ). —Τὰ εὐεργετικὰ ἄνθη (ὑπὸ Λαύρας Ἰόχαν, ἰατροῦ). — Εἰκόνες δύο ἀδελφῶν: Λουκία Καραθεοδωρῆ καὶ Αἰκατερίνη Δοσίου (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Κεχαγιᾶ).— Εἰς τὴν ὑπνώττουσαν φίλην μου (ἐκ τῶν ἀνεκδότων ποιημάτων τῆς ἀοιδίμου Εὐφροσύνης Σαμαρτζίδου). — Ὑγιεινὴ τῶν μικρῶν (ὑπὸ Μύκης Δούαρ). — Μία σοφὴ παράδοσις (ὑπὸ δεσποινίδος Πηνελόπης Παναγωτίδου). — Λόγος ἀπαγγελθεὶς τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου (ὑπὸ Καλλιρρόης Παρρέν). — Ἡ ἀθηναία κόρη (σελὶς ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων τῆς ἀοιδίμου Μαριάννας Καμπούρογλου).—Αὐρηλία (διηγημάτιον ὑπὸ δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Σιγανοῦ). — Διατήρησις τροφίμων (ὑπὸ κ. Ρηγίνας Ἐμμανουήλ) καὶ λεξικὸν τῶν διαφόρων τροφίμων μετὰ τῶν ὑγιεινῶν ἢ ἐπιβλαβῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν (ὑπὸ τῆς ρωσσίδος ἰατροῦ κ. Μ. Δαλμώρ). Σὺν τούτοις ὡραῖαι εἰκόνες, ἡ συνήθης ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἔτους μελέτη τῆς οἰκοδεσποίνης, πληθὺς συμβουλῶν ὑγιεινῆς τῆς καλλονῆς, οἰκιακῆς ἰατρικῆς καὶ φαρμακολογίας καὶ διαφόρων τῶν τοῦ καθ' ἑκάστην βίου. Ἄπειροι σύνταγαὶ πάντων τῶν γλυκῶν τοῦ ποτηριοῦ, ὡς καὶ ἄλλων γλυκισμάτων καὶ φαγητῶν.

ΕΥΤΕΡΠΗ

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἀναλαμβάνουσι τὴν ἔκδοσιν μουσικοῦ περιοδικοῦ οἱ κ.κ. Ἰ. Κάλφογλους καὶ Ἀ. Ἀλεξιάδης, ἐπιθυμοῦντες νὰ διευκολύνωσι τὴν παρ' ἡμῖν κίνησιν τῆς μουσικῆς, τῆς ἐκπολιτιστικῆς καὶ διαπλαστικῆς ταύτης καλῆς τέχνης.

Πολλὴν βεβαίως ὀφείλουσι νὰ ἀναπτύξωσι δραστηριότητα αἱ Ἑλληνίδες πρὸς μεγίστην διάδοσιν τοῦ καλοῦ τούτου περιοδικοῦ, διότι αὐτῶν ἰδίᾳ ἐξυπηρετεῖ σπουδαίως τὰ συμφέροντα, ἀφοῦ ἀντὶ 16 δραχ. μόνον, τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐτησίας συνδρομῆς, θὰ ἀπολαμβάνωσιν ὑπὲρ τὰ 100 μουσουργήματα κατ' ἔτος, ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων νέων ἔργων, σὺν τούτοις δὲ Ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ Ἑλληνικὰ δημοτικὰ ᾄσματα.

Ἡ Εὐτέρπη θὰ ἐκδίδεται δὶς τοῦ μηνός, κρατοῦσα οὕτω ἐνημέρους τὰς συνδρομητρίας αὐτῆς εἰς πᾶν νέον ἔργον, οὐτινος τὴν ἐπιμελῆ ἐκλογὴν ἀναλαμβάνει ὁ γνωστὸς παρ' ἡμῖν μουσικοδιδάσκαλος κ. Δε Μέντος.

Συνιστῶμεν θερμότατα ταῖς ἀναγνωστρίαις ἡμῶν τὴν ἐγγραφὴν των ἐν τῷ ἀξιολόγῳ τούτῳ περιοδικῷ, δεχόμεθα δ' εὐχαρίστως ἐγγραφὰς συνδρομητριῶν καὶ ἐν τῷ γραφείῳ μας.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ ΤΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Μεγαλοπρεπῆς ἐτελέσθη τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐν Πευκακίοις, ἡ πανήγυρις τῆς φερωνύμου τοῦ ναοῦ ἑορτῆς, πρωτοστατοῦντος τοῦ σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ζακύνθου κ. Διονυσίου Λάτα.

Δυστυχῶς δὲν κατωρθώθη νὰ ἑορτασθῇ ἡ ἡμέρα αὕτη ἐν τῷ ἀνοικοδομουμένῳ μεγάλῳ ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, διότι οἱ πόροι ἐλλείπουσι πρὸς ἐπιστέγασιν αὐτοῦ καὶ κατασκευὴν τοῦ κεντρικοῦ θόλου.

Ἐνούμεθα καὶ ἡμεῖς μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν κυριῶν καὶ τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ναοῦ τούτου, ὅπως παρακαλέσωμεν τὰς κκ. ἀναγνωστρίας μας, νὰ προσέλθωσιν ἀρωγοὶ εἰς ἀποπεράτωσιν τοῦ θεοσεβοῦς τούτου οἰκοδομήματος.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἐπειδὴ παρὰ πολλῶν ἠρωτήθημεν τί εἴδους δῶρα δεχόμεθα διὰ τὸ Δένδρον τῶν μαθητριῶν τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου, γνωρίζομεν ὅτι γίνονται δεκτά, πάνθ' ὅσα δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι παρὰ τῶν πτωχῶν τούτων κορασίων. Ὑποδήματα, φορέματα, ἐπανωφόρια, περικνημίδες, ἀσπρόρρουχα, ὕφασμα λευκόν, βιβλία χρήσιμα καὶ ἐν γένει πᾶν χρήσιμον διὰ κόρην πρᾶγμα.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς ἀρχόμεθα δημοσιεύουσαι τὰ ἀποσταλέντα ἤδη ἡμῖν μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν δωρητριῶν.

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗι

— Οὐδὲν εὐκολώτερον, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης Εἶναι ὁ ἰδικός μου, ὃν ἐγὼ εἶχον συστήσει καὶ πρὸς τὸν κ. κόμητα. Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του κονδύλιον, δι' οὗ ἐσημείωσε τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων πιλοποιῶν τῶν Παρισίων.

Ὁ Κρεπινὲ διηυθύνθη πάραυτα πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ἐργοστάσιον καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε πῖλόν τινα καὶ ἤρξατο συζητῶν ἐπὶ τῆς τιμῆς καὶ ποιότητος αὐτοῦ, παρεκάλεσε συγχρόνως τὸν καταστηματάρχην νὰ τῷ δώσῃ φαιὸν πῖλον, ὅμοιον τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα πρὸς ἐκεῖνον, ὃν ὁ Ρυβέρτος Γέβρ εἶχεν ἀγοράσει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐργοστασίου.

Εἰς ὑπάλληλος διετάχθη πάραυτα νὰ φέρῃ ὅμοιον πῖλον πρὸς τὸν παρὰ τοῦ κ. Γέβρ πρί τινων ἡμερῶν ἀγορασθέντα φαιόν. Ὁ καταστηματάρχης τείνων τὸν πῖλον τοῦτον πρὸς τὸν Κρεπινὲ τῷ εἶπε:

— Δὲν λείπει, κύριε, ἀπὸ τὸν πῖλον τοῦτον ἢ τὸ οἰκόσημον τοῦ Γέβρ, ὅπως ἢ ἐντελῶς ὅμοιος μὲ ἐκεῖνον, ὃν ἠγόρασεν ἐκ τοῦ καταστήματός μας.

Ὁ Κρεπινὲ ἐβύθισε τὸν φαιὸν πῖλον εἰς τὴν κεφαλήν του, ἐπλήρωσε τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ καὶ ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας εὑρέθη ἐντὸς τοῦ δάσους, εἰς τὴν θέσιν, ἐν ᾗ εἶχεν εὑρεθῇ τὸ πτῶμα τοῦ Ρυβέρτου. Ἐξήτασεν, ἢμᾶλλον ἐμελέτησε λεπτομερῶς, τὰ κατὰ τὴν θέσιν ἐκείνην, εἶδεν εἴσετι πολλὰς ἐρυθρὰς κηλῖδας αἵματος, χωρὶς ὅμως καὶ οὐδαμοῦ ν' ἀνακαλύψῃ ἴχνος πίλου, οὔτε φαιοῦ, οὔτε μέλανος.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης τὰ ὕδατα τοῦ Σηκουάνα ἐκυλίοντο μονότονα καὶ μελαγχολικά, παρὰ τὴν ὄχθην δέ, ἀκριβῶς σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, ἐφ' ἧς καὶ αὐτὸς ἡλίευε πρὸ δεκαπενθημέρου, ἑκάθητο γέρων ἁλιεὺς μὲ μακρὰν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας, διευθύνων ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν τὸ ἐπίβουλον δόλωμά του.

— Πῶς πηγαίνει τὸ ψάρευμα; ἠρώτησεν ὁ Κρεπινέ, ἐπιθυμῶν νὰ γνωρισθῇ μετὰ τοῦ ἁλιέως, παρ' οὗ ἠδύνατο ἴσως νὰ μάθῃ, ὅ,τι ἐζήτει.

— Ἔτσι κ' ἔτσι, ἀπήντησεν ὁ γέρων. Καλά, κακά, βγάζομεν τὸ ψωμί. Ἔχομεν ἡμέρας καλὰς καὶ ἡμέρας κατηραμένας. Ἡ χθεσινὴ ἦτο μία ἀπὸ τὰς καλλιτέρας. Ἔπιασα μιὰ σάρπα δεκαπέντε κοιλῶν βάρους.

— Ἀλλὰ σὺ λοιπὸν θὰ πλουτήσῃς γρήγορα, ἀφοῦ κατορθώνεις νὰ πιάνῃς τόσῳ μεγάλα ψάρια.

— Μὰ ρώτησε κι' ἄλλαις ἡμέραις, ποῦ δὲν πιάνομε τίποτε. Εἶναι μάλιστα ὀχτὼ ἡμέραις, ποῦ ἔπαθα ἕνα μασκαραλῆκι, ποῦ δὲ θὰ τὸ ξεχάσω 'ς ὅλη μου τὴ ζωή.

— Τί, τί, ἠρώτησεν ὁ Κρεπινὲ περιέργως.

— Ἐκαθόμουν, ἀπήντησεν ὁ ἁλιεύς, ἀπὸ τὸ πρωὶ ἐδῶ. Ἦτο πιὰ βράδυ καὶ δὲν εἶχα 'ς τὸ καλάθι μου οὔτε μία μαρίδα. Ἔξαφνα τὸ καλάμι βαραίνει. Ἐ! εἶπα κ' ἐγώ, δόξα σοι ὁ θεός. Ἐβγάλαμε τὸν κόπο τῆς ἡμέρας. Καὶ τὸ βάρος δὲν ἐχοράτευε. Σηκόνω τὸ καλάμι, σιγά, σιγά, μὲ χίλιαις προφυλάξεις καί . . πλάπ! . . ἔξαφνα τί βλέπω, νομίζεις, σκαλωμένο 'ς τὸ ἀγκιστρι; . . Ἂν τὸ εὕρῃς; . . Ἕνα καπέλλο....

— Στακτί, ἀπήντησεν ὁ Κρεπινὲ ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Μπᾶ! καὶ πῶς τὸ κατάλαβες; μὰ ἀλήθεια, εἶπεν αἴφνης, παρατηρῶν προσεκτικῶς τὸν πῖλον τοῦ Κρεπινέ, ἦτον ὅλως διόλου ὅμοιο μὲ τὸ 'δικό σου, χωρὶς βέβαια τὴ μικρὴ τρυπίτσα, ποὖχε ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἐμπροσθινὸ μέρος.

Ὁ Κρεπινὲ ἥρπασεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν πτωχὸν γέροντα, ἀσθμαίνων δὲ καὶ ὡς τρελλὸς ἤρξατο νὰ φωνάζῃ:

— Τὸ καπέλλο, τί τὸ ἔκαμες, τὸ καπέλλο; Σοὶ τὸ πληρόνω χίλια, δύο, τρεῖς χιλιάδες φράγκα.

Ὁ ἁλιεὺς ἔμεινεν ἐκθαμβος, νομίσας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις προσέφερε δι' ἕνα πῖλον διάτρητον καὶ καταβεβρεγμένον 2 3 χιλ. φρ. εἶχε παραφρονήσει.

ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Παρακληθεῖσαι παρὰ πολλῶν συνδρομητριῶν μας νὰ ὑποδείξωμεν αὐταῖς τίνα τὰ κατάλληλα δῶρα διὰ τὸ νέον ἔτος, γνωρίζομεν αὐταῖς ὅτι ἕνα ἐν δῶρον ἔχει ἀξίαν, ἀνάγκη νὰ συνδυάζῃ ἐν αὐτῷ ὄχι τόσον τὸ πλούσιον καὶ βαρύ, ὅσον τὸ καλλιτεχνικὸν καὶ καλλαίσθητον.

Καλὸν εἶναι, ὅπως ἐν τοῖς προσφερομένοις ὑπάρχῃ καὶ χειροτεχνικὴ ἐργασία τῆς δωρητρίας, συλλογὴν δὲ πλουσίαν ὡραίαν καὶ ἰδεώδους ὅλως καλλιτεχνίας ἀντικειμένων, ἅτινα συμπληροῦνται διὰ χειροτεχνημάτων εὑρίσκει τις εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ὡραῖον καὶ πολυτελὲς καλλιτεχνικὸν μουσεῖον τῶν κ.κ. Μαραγκοῦ καὶ Καζῆ.

Ὅπου δήποτε καὶ ἂν ρίψῃ τις τὸ βλέμμα ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ συναντᾷ θησαυροὺς ἀληθεῖς πρωτοτύπου καλλιτεχνίας, ἀντικείμενα ὡραῖα καὶ χρησιμότατα, ὧν αἱ τιμαὶ εἶναι ἐντελῶς κατώτεραι παντὸς συναγωνισμοῦ. Τὸ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας. Ὅσαι ἐπισκεφθῶσι τὸ κατάστημα τοῦτο δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πρὸς ἁπάσας τὰς κ.κ. συνδρομητρίας, αἵτινες ἀπέστειλαν ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον τῶν ἡμερολογίων των ποιοῦμεν γνωστόν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ γνωρίσωμεν εἰς μίαν ἑκάστην χωριστά, ὅτι ἐλήφθη τὸ ἀντίτιμον. Καὶ ὁλόκληρον τὴν ἐφημερίδα μας ἐὰν ἐπληροῦμεν διὰ μόνης τῆς ἀλληλογραφίας, πάλιν τὸ τοιοῦτον δὲν θὰ κατωρθοῦτο. Ἀπαντῶμεν οὐχ' ἧττον κατὰ σειρὰν εἰς ὅσας ὁ περιωρισμένος τῆς ἀλληλογραφίας χῶρος μᾶς ἐπιτρέπει. — Κον Μπ. Α. **Πάρον.** Τὸ ἕτερον τῶν ἀποσταλέντων δημοσιευθήσεται ἐν καιρῷ. — Καν Φ. Φ. **Κέρκυραν.** Θὰ ἦναι ματαιοπονία. Προετοιμασθῆτε ἐν τούτοις εἰς τὰ Μαθηματικὰ καὶ Λατινικά, καὶ νομίζω ὅτι τοῦτο ἀρκεῖ. Ἀντίτιμον καὶ νέων ἡμερ. ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας.—Καν Κ **Πόρον.** Ἀμφότεραι ἐλήφθησαν μετ' ἀντιτίμου συνδρομῆς. Τὸ διηγημάτιον ὀλίγον ὑπερβολικόν. Βλέπομεν — Καν Μ. Π. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Δημοσιεύεται. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.—Καν Α. Π. **Ἀθήνας.** Νέα κορη δὲν φέρει ποτὲ οὔτε εἰς τὸ θέατρον, οὔτε εἰς ἑσπερίδας ἐσθῆτα ἐκ μέλανος τριχάπτου, ἀλλ' οὔτε ἐκ βελούδου. Διὰ τὴν νεότητα τὰ ἀνοικτὰ χρώματα, τα χρώματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς.—Κας Εὐ. Σπ. **Πύργον,** Κ. Π. Ι. **Πύργον,** Στ. Μπ. **Πύργον,** Σ. Α. **Πύργον,** Κ. Β. **Χαλκίδα,** Η. Κ. **Λίμνην Εὐβοίας,** Χ. Μ. **Ἄργος,** Α. Π. **Μεσολόγγιον,** Σ. Β. **Μεθώνην,** Ε. Σ. **Γαργαλιάνους,** Μ. Α. Β. **Ἀθήνας,** Ζ.Χ. Ο. **Λεβαδείαν,** Μ. Ν. Φ. **Θήραν,** Σ. Δ. **Κενέχ.** Ἀντίτιμα ἡμερολογίων ἐλήφθησαν. Νέαι συνδρ. Ἐφημ. Κυρ. ἐνεγράφησαν. Πολλὰς εὐχαριστίας.—Β. Β. **Ἀταλάντην.** Δρ. 29,90 ἀντίτιμον ἡμερολογίων ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Ε. Χρ. **Στιλύβριαν.** Ἐλήφθησαν. — Κον Ι. Χ'' Δ. **Μιτυλήνην.** 40 ἀποστέλλονται ἅμα τῇ ἐκδόσει. —Καν Π. Γ. **Ἀλεξάνδρειαν.** Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Μ. Ρ. **Λεβαδείαν.** Ἐλήφθησαν. Μὴ ἀνησυχῆτε. — Καν Κ. Ν. **Ἀλεξάνδρειαν.** Ἀποστέλλονται.—Κον Γ. Π. **Αἴγιον.** Ἐσπεύσατε ὀλίγον. Ὁ κομιστὴς τῆς ἐπιστολῆς σας ἀνεχώρησεν εὐθὺς ὡς ἀνεχείρησε τὴν ἐπιστολήν. Τὰ ἡμερολόγια ἕτοιμα μετὰ 4 ἡμέρας. — Κον Μ.Ε. **Λαρδανέλλια.** Ἀποστέλλομεν. — Καν Π Λ. **Πύργον.** Μὴ ἀνησυχεῖτε, διότι ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ἡμερολογίῳ. Ἀντίτιμον τελευταίων ἡμερολ. ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας.—Κον Ι. Β. **Μακρυνίτζαν.** Ἐλήφθη.—Καν Ζ. Α. Χ. Κ. **Παλαμᾶ.** Ἐλήφθησαν διὰ 4.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πάστα ἀμύγδαλο. 12 αὐγά, 6 γαλέτας φιλοκοπανισμένας, 250 δρ. ζάχαρι, 100 δραμ. ἀμύγδαλα, 1 ποτηράκι κονιὰκ καὶ 2 λεμονιῶν φλοῦδα. Κτύπησε τοὺς κρόκους μὲ τὴν ζάχαρι, ἀνακάτωσε τὴν γαλέτα μὲ τὰ ἀμύγδαλα, κτύπησε καλὰ τ' ἀσπράδια, ἀνακάτωσον ὅλα ὁμοῦ, ἄλειψον τὸ τεψὶ μὲ ὀλίγον βούτυρο καὶ πέμψον εἰς τὸν φοῦρνον

Χαλβᾶς ριζαλευρένιος. 1/2 ὀκ. ριζάλευρο, 1/2 ὀκ. ζάχαρι, 1/2 ὀκ. γάλα, 100 δρμ. βούτυρο. Ἡ ζάχαρι θὰ λιώσῃ μέσα εἰς τὸ γάλα. Θὰ κάψῃς τὸ βούτυρο καὶ θὰ ρίψῃς τὸ ριζάλευρο νὰ καβουρδισθῇ καὶ ὅταν ἦναι ἕτοιμο τότε θὰ ρίψῃς τὸ γάλα μὲ τὴ ζάχαρι, ἐνόσῳ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰ καὶ θὰ τὸ ἀνακατώνετε καλὰ ἕως ὅτου τὰ τραβήξει ὅλα.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῶν ἐφηλίδων φακίδων. Καὶ ἄλλη σχετικὴ συμβολὴ πλὴν τῶν πολλῶν, ἃς ἔχομεν ἤδη δημοσιεύσει. Βόραξ κρυσταλλωμένον 75 γρ., Ροδόνερον 80 γρ. πορτοκαλανθόνερον 80 γρ., Ἀναμιγνύετε πάντα ταῦτα καὶ ἀποτελεῖτε ρευστόν, ὅπερ κλείετε ἑρμητικῶς ἐντὸς φιαλιδίου. Πλύνετε τὸ πρόσωπον διὰ μικροῦ σπόγγου 5—6 φορὰς τὴν ἡμέραν.

Διὰ τοὺς πάσχοντας ὑπὸ ἀναιμίας, ἀδυναμίας τοῦ στήθους, συνεχῶν ἀφιδρώσεων, σωματικῆς ἐξαντλήσεως.

Διὰ τοὺς ἀναρρωννύοντας ἐξ ἀσθενειῶν μακρῶν, οὐδὲν ἄλλο τονωτικὸν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τοὺς παλαιοτάτους οἴνους τῆς ἐν Πάτραις οἰνοποιητικῆς ἑταιρίας

ΑΧΑΙΑΣ

Οἶνοι μαυροδάφνης, κονιὰκ ἐξαιρετικῆς ποιότητος, καταλληλότατοι διὰ γεύματα, ἑσπερίδας, χοροὺς καὶ πολυτελῆ δεῖπνα.

Οἶνοι τραπέζης χονδρικῶς καὶ λιανικῶς πωλοῦνται ἐν τῷ νεοϊδρυθέντι καταστήματι Χρ. Σακελλαροπούλου, ὁδὸς Νίκης παραπλεύρως τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας.

ΜΕΓΑ ΥΕΛΟΠΩΛΕΙΟΝ «**Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ**»

Ν. Δ. ΛΑΜΠΑΔΙΤΟΥ

179. — **Ὁδὸς Αἰόλου.** — 179

Ἀπέναντι μεγάλης οἰκίας Μελᾶ. Παρὰ τὸ Χρηματιστήριον.

Ἐκομίσθησαν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης τελευταίου συρμοῦ

Λάμπαι — Πολυέλαιοι

Μεγάλη συλλογὴ κρυσταλλίνων σκευῶν ἐκ πορσελάνης καὶ φαγιάνς.—Πλουσία συλλογὴ κομψοτεχνημάτων.—Μαχαιροπήρουνα. — Ἀποσκευαὶ Τραπέζης.—Ἀποσκευαὶ τείου.

Τιμαὶ μετριώταται.

Ὅταν ὅμως ὁ Κρεπινέ, ἐννοήσας τὸ λάθος του, ἡσύχασε κἄπως καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν ἁλιέα, ὅτι ὁ πῖλος ἐκεῖνος ἦτο πολύτιμος δι' αὐτόν, διότι ἦτο δῶρον τῆς συζύγου του, ὅτι ἡ ἀπωλειά του ἐγένετο παραίτιος μεγάλων συμφορῶν, ὅτι ἡ ἀνεύρεσίς του τὸν ἀπήλλαττε μεγάλης στενοχωρίας, τότε ὁ γέρων, στενάζων, διότι ἔχασε τοιαύτην λαμπρὰν εὐκαιρίαν νὰ ὠφεληθῇ, τῷ διηγήθη, ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν αὐτὸς ἀνείλκυεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἀντικείμενον, εἰσήρχετο ἔφιππος, πολυτελῶς ἐνδεδυμένος, ἀλλ' ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν ἄνηρ, ὅστις ἀντικρύσας τὸν πῖλον μακρόθεν, ἤρξατο φωνάζων: — Πόσο δίδεις τὸ καπέλλο αὐτό; — Τρία φράγκα, ἀπήντησεν ὁ ἁλιεύς· καὶ ὁ ἔφιππος ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἵππου του, ἔρριψε τρία φράγ. πρὸς τὸν γέροντα, ἐβύθισε τὴν κεφαλήν του εἰς τὸν βρεγμένον πῖλον, ἀνῆλθεν ὡς ἀστραπὴ ἐπὶ τοῦ ἵππου του καὶ ἤρξατο τρέχων ὡσεὶ κατεδιώκετο ὑπὸ ὁλοκλήρου τάγματος δαιμόνων.

Ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ ἱππέως ὁ Κρεπινὲ ἠννόησεν, ὅτι ἦτο ἐπιτήδειος τις ἱπποκόμος, παίκτης ἱπποδρομίων, ὅστις, τίς οἶδεν ὁποίαν κατάχρησιν διαπράξας, ἐδραπέτευσε, χωρὶς νὰ λάβῃ κἂν καιρὸν νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ τὸν πῖλόν του.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ὁ Κρεπινέ. Ἀλλὰ ποῦ θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανεύρω τὸν ἄθλιον αὐτὸν ἱπποκόμον. Ἐὰν μάλιστα ἔσπευδεν ἔφιππος καὶ ἀσκεπὴς τὴν κεφαλήν, σημεῖον, ὅτι ἐδραπέτευσε καὶ ὅτι ἔχει συμφέρον νὰ κρύπτηται. Ποῦ θὰ τὸν εὕρω λοιπόν; Βεβαίως, τὰ πρῶτά μου διαβήματα ὑπῆρξαν εὐτυχῆ, ἀλλά, μέχρις οὗ φέρω εἰς πέρας τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, μοὶ ὑπολειπονται βεβαίως πολλά.

II

Μόνον ὁ κόμης Μαρίνης διατελεῖ ἔτι ἄγνωστος πρὸς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν. Ἐὰν ὅμως κρίνῃ τις ἐκ τῆς οἰκειότητος, ἥτις ὑφίστατο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς πρώην τυχοδιώκτιδος Ρηγίνης, καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων λέξεων, ἃς ἀντήλλαξαν κατὰ τὴν πρώτην συνάντησίν των, πείθεται, ὅτι ὁ τίτλος καὶ τὸ ὄνομά του εἰς πάντα ἄλλον ἀνῆκον ἢ εἰς τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον κακοῦργον. Τὸ ἀληθές του ὄνομα ἦν Κάρολος Βάννερ. Γερμανὸς τὴν πατρίδα, ἀνεχώρησε τριακοντούτης περίπου εἰς Καλιφορνίαν, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖθεν μέγας ἑκατομμυριοῦχος.

Ἡ τύχη οὔτε κἂν ἅπαξ εὐηρεστήθη νὰ τῷ προσμειδιάσῃ. Ἀντὶ τῶν χρυσῶν ἐκβολάδων, ἃς ἐζήτει, εὗρε μόνον τὴν ἐσχάτην ἐνδειαν καὶ ἀθλιότητα. Κατορθώσας τέλος νὰ οἰκονομήσῃ μικρόν τι χρηματικὸν ποσόν, συνεταιρίσθη μετὰ χαρτοπαικτῶν τινων, οἵτινες ἐζήτουν ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ ὅ,τι ἀπεποιήθη αὐτοῖς ἡ τύχη ἐν τοῖς μεταλλείοις.

Ἀπολέσας ἐν τῷ συνεταιρισμῷ τούτῳ καὶ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ σολδίον, ὁ γερμανὸς τυχοδιώκτης, ἀνεχώρησεν εἰς Μεξικόν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπὸ Ἁγίου Φραγγίσκου μέχρι Μεξικοῦ ἐφίππου πορείας του, ὁ Κάρολος Βάννερ, συνήντησεν εὐγενῆ τινα περιηγητὴν Ἰταλόν, τὸν κόμητα Μαρίνην, συνοδευόμενον ὑπὸ ἑνὸς ὁδηγοῦ καὶ τεσσάρων ἰθαγενῶν χωροφυλάκων. Διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν πονηρίας, συνέλαβε τρομερὸν καὶ ἀπάνθρωπον σχέδιον. Ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ πολλὰς παρέσχε δυσκολίας, διότι ὁ Ἰταλὸς ὑπὸ τοιαύτης ἠκολουθεῖτο συνοδείας. Εἰργάσθη ἐν τούτοις, ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτοῦ, τὴν αὐτὴν δὲ τῆς γνωριμίας των νύκτα ἀφύπνισε τὸν κόμητα κατεσπευσμένως, ἵνα τῷ ἀποκαλύψῃ τρομερὰν συνωμοσίαν, ἣν ἀνεκάλυψεν, ὅτι παρεσκεύαζον οἱ ἰθαγενεῖς φύλακες μετὰ τοῦ ὁδηγοῦ κατὰ τῶν δύο ξένων. — Εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ μᾶς φονεύσουν, ἵνα μᾶς λῃστεύσουν, εἶπεν· ἀνάγκη νὰ σπεύσωμεν νὰ τοὺς προλάβωμεν.

Ὁ κόμης, ἄνθρωπος ζωηρὸς καὶ εὔπιστος, δὲν ἔχασε καιρόν. Οἱ φύλακές του ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἐρήμου, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν. Ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ζεῦγος ἀγγλικῶν πολυκρότων. Ἔτεινε πάραυτα τὸ ἕτερον τούτων πρὸς τὸν Βάννερ καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἤρξατο φυτεύων τὰς σφαίρας του εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν κοιμωμένων σωματοφυλάκων. Μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος ἐμιμήθη αὐτὸν ὁ Βάννερ, ὅτε δ' ὁ τελευταῖος τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ἔπιπτε, μόλις ἀφυπνισθεὶς ἐκ τοῦ κρότου τῶν πυροβόλων, ὁ Βάννερ, ταχύτερος τοῦ Μαρίνη, διηύθυνε τὸ πιστόλιόν του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κόμητος.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Παρασκευᾶ Λεωνῆ